

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΤΟΜΟΣ ΕΚΤΟΣ

(1 Νοεμβρίου 1889 — 31 Ὀκτωβρίου 1890).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

ὉΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ 10

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

ὉΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ 10

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟΥ ΣΤ' ΤΟΜΟΥ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτική μυθιστορία Πέτρου Μαέλ, μετάφρασις Χαρ. Αννίνου	X	Σελίς	2	X	ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΝΝΕΤΑΣ, διήγημα 'Αλεξάνδρας Παπαδοπούλου	Σελίς	239
Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ, Σμυρναϊκή μυθιστορία Λέοντος δὲ Τενσώ, μετάφρασις Δμλ.	X	"	3	X	Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστορία	"	262
ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡᾶ ΑΣΙΑ, ὑπὸ Ἰωακείμ Βαλαβάνη	X	"	6	X	ΜΟΡΕΛΛΑ διήγημα Ἐδγάρδου Πόε, μετάφρασις Παν. Πανᾶ	"	266
ΜΙΑ ΣΕΛΙΣ, διήγημα 'Αλεξάνδρας Παπαδοπούλου	"	"	7	"	Η ΓΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ὑπὸ Ε. Στάνλεϋ, μετάφρασις Γ. 'Αδρακτᾶ	"	362
ΘΕΟΥ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ, διήγημα Ἀρμάνδου Σιλδέστρου, μετάφρασις Αἰσώπου	"	"	23	"	ΜΕΡΟΠΗ, διήγημα 'Αλεξάνδρας Παπαδοπούλου	"	370
Η ΚΥΡΙΑ ΡΟΔΖΙΑΚΛΕΝ, ἱστορικὸν γαλλικὸν διήγημα, μετάφρασις Μαρίας Δαμουλιάνου	"	"	30	"	Η ΕΓΚΑΤΑΔΕΛΕΙΜΜΕΝΗ, ἱταλικὸν διήγημα	"	372
ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, ρωσικὸν μυθιστόρημα Βσεβολὸδ Κρεστόβσκη, μετάφρασις Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου	X	"	37	"	ΑΝΑΞΙΑ! διήγημα Γρηγορίου Ξενοπούλου	"	409
ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ, διήγημα Fernan Caballero, ἱσπανικὸν διήγημα, μετάφρασις Γ. Β. Τσοκοπούλου	"	"	46	"	ΤΟ ΠΡΟΒΗΓΚΙΑΝΟΝ ΡΟΔΟΝ, διήγημα, μετάφρασις Α. Κυριακίδου	"	411
ΔΥΟ ΑΡΝΗΣΕΙΣ ΚΑΝΟΥΝ ΕΝΑ... ΞΥΛΟΚΟΠΗΜΑ διήγημα ἐκ τοῦ φυσικοῦ ὑπὸ Εὐαγγέλου Κουσουλάκου	"	"	56	"	ΤΟ ΚΑΚΟΝ ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΦΕΡΕΙ ΚΑΛΟΝ, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ	"	427
ΑΥΓΑΠΑΡΝΗΣΙΑ, διήγημα Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου	"	"	63	"	Ο ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, διήγημα Ἰωάννου Ζερβοῦ	"	434
ΕΝ ΤΑΞΕΙΔΙῶ, διήγημα Guy du Maupassant	"	"	71	"	Η ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ, ἱσπανικὸν διήγημα, μετάφρασις Π. Δ. Ταγκοπούλου	"	443
ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ, διήγημα Δ. Ἡλιακοπούλου	"	"	79	"	ΤΑ ΕΝΩΤΙΑ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ, διήγημα, μετάφρασις Ἀνδρομάχης Στορνάρη	"	474
Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΣ, διήγημα, μετάφρασις Ν. Θ. Ἀνδρέαδου	"	"	86	"	ΠΕΤΡΟΣ Ο ΓΙΤΑΝΟΣ, ἱσπανικὴ παράδοσις Antony Jullu	"	483
ΕΓΓΑΜΟΣ ἢ ΑΥΤΟΧΕΙΡ, διήγημα Gabriel Dantraques	"	"	95	"	ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ	X	518
Η ΔΑΙΜΗΤΟΜΟΣ, διήγημα Ροδόλφου Μωρέττη	"	"	110	"	Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὴ μυθιστορία ὑπὸ Φ. Γκουεράτση, μετάφρασις Π. Πανᾶ	X	522
ΤΟ ΠΑΡΟΝ... ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ, διήγημα, μετάφρασις Σπ. Α. Παπαφράγκου	"	"	127	"	Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΜΜΑ, μυθιστορία Ἀδόλφου Βελῶ	X	524
ΤΟ ΟΒΟΥΖΙΟΝ, διήγημα Victorien Sardou, μετάφρασις Ἐπ. Ἀλεξάκη	"	"	134	"	Ο ΓΕΡΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ, διήγημα Guy du Maupassant, μετάφρασις Εὐαγ. Κουσουλάκου	"	526
ΕΒΡΑΙΟΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ, δικαστικὸν ἀνέκδοτον τοῦ Ἀλῆ-Πασσᾶ, ὑπὸ Χ. Χρηστοβασίλη	"	"	143	"	ΕΥΑ, διήγημα Αἰσώπου-Ξενοπούλου	"	536
ΔΙΑΤΙ ΜΕΤΕΒΛΗΘΗ Ο ΒΙΟΣ ΜΟΥ, ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ	"	"	152	"	ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ, διήγημα Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου	"	543
ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ, μυθιστορία τοῦ γερμανοῦ Α. Schneegans, μετάφρασις Α. Χαριάτη	X	"	159	"	ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΚΑΝΕΝΑ διήγημα Ἰωάννου Ζερβοῦ	"	551
Η ΧΗΡΑ, διήγημα Guy du Maupassant, μετάφρασις Δ. Τσιτσικλῆ	"	"	167	"	Η ΕΙΚΩΝ, εἰκὼν ὑπὸ Ἰβόκου	"	559
Η ΣΧΟΙΝΟΒΑΤΙΣ, διήγημα τοῦ Ἀμερικανοῦ Θωμᾶ Βαίλεϋ Ἀλδριχ, μετάφρασις Γ. Α. Βαλαβάνη	"	"	191	"	ΕΛΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚ, μυθιστορία τοῦ γερμανοῦ Παύλου Λινδάο, μετάφρασις Α. Χαριάτη	X	57
ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ὑπὸ Γ. Δ. Ξενοπούλου	"	"	215	"	ΑΠΙΣΤΟΣ! διήγημα Μαξίμου Βιλρέ	609	"
ΤΟ ΠΕΡΑΜΑ, ἐπεισόδιον τοῦ Γαλλο-Γερμανικοῦ πολέμου, μετάφρασθὲν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ	"	"	223	"	ΓΑΜΟΙ ΧΡΥΣΟΙ, ἀθηναϊκὰ ἀπρόοπτα ὑπὸ Καρθάρου	646	"
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὴ μυθιστορία Ἐμμανουὴλ Γονζαλές, μετάφρασις Tony	X	"	226	"	ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ, διήγημα Ὁσμάν, μετάφρασις Κ. Πρασσᾶ	653	"
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ ὑπὸ Χ. Χριστιανοῦ Ἀνδερσεν, μετάφρασις Α. Χαριάτη	"	"	231	"	Ο ΚΥΑΝΟΥΣ ΘΑΛΑΜΟΣ, διήγημα Προσπέρ Μεριμέ, μετάφρασις Κ. Πρασσᾶ	683	"
				"	ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ! ὑπὸ Ἰω. Ρισσιπέν.	685	"
				"	ΑΣΗΜΗ ΓΥΝΑΙΚΑ! ὑπὸ Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου	695	"
				"	ΚΟΡΝΗΛΙΑ, διήγημα Μιχαὴλ Θερβάντη	702	"
				"	Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μυθιστορία Γεωργίου Ὀνέ, μετάφρασις Ι. Π. Γεωργιαντοπούλου	X	733

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετὰφρασιν Χαρ. Ἀγγίρου. — Δέοντος Δε-Τερσῶ : Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ, Συμυρναικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετὰφρασιν Δμλ. — Ἰωακείμ Βαλαβάρη : ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡᾷ ΑΣΙΑ. — Ἀλεξάνδρος Παπαδοπούλου : ΜΙΑ ΣΕΛΙΣ, διήγημα.

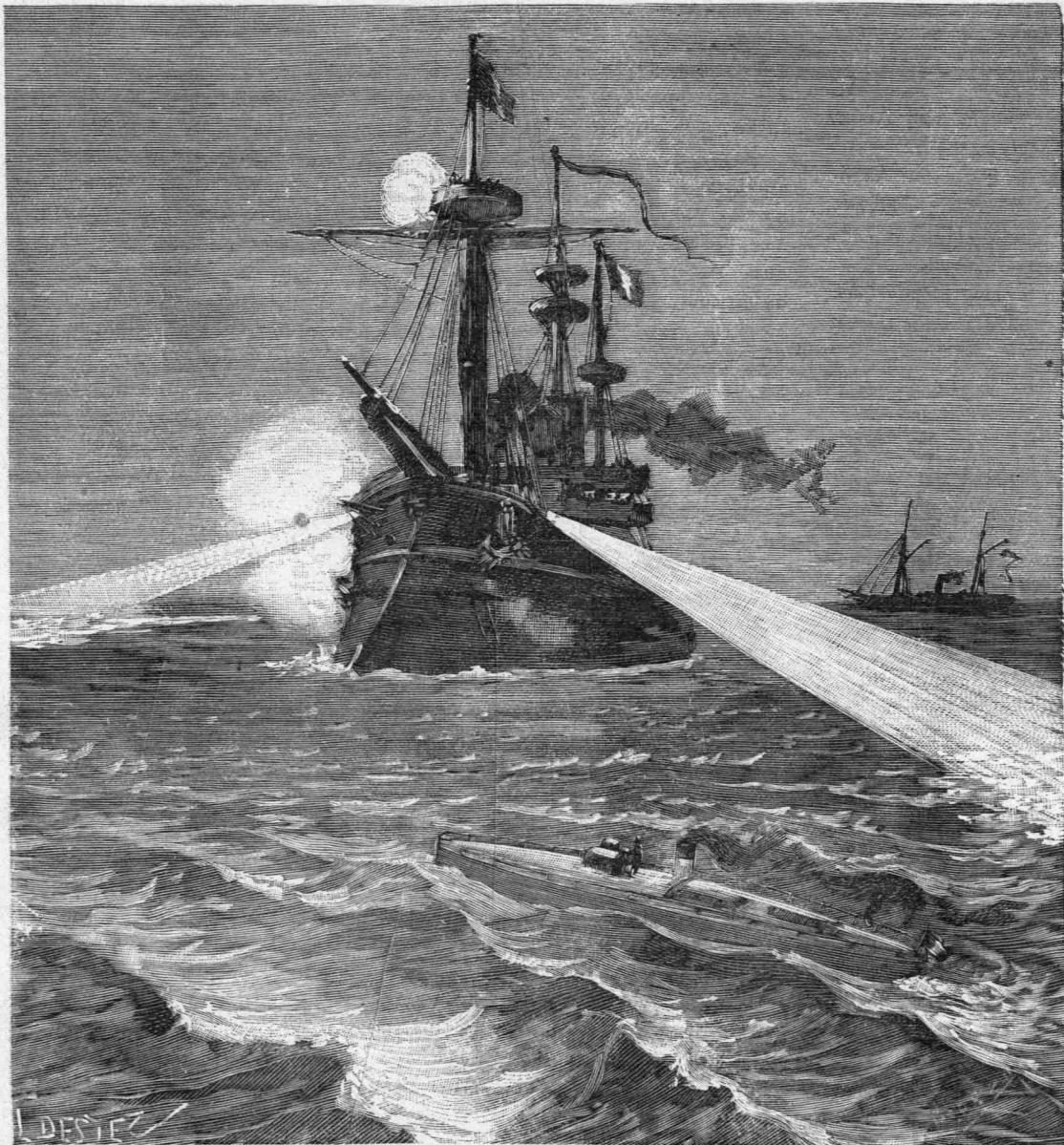
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

Ἡλεκτρικὰ φῶτα ἐξερεύνων πανταχοῦ τὸν ὄριζοντα. (Σελίς 3).

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐγκαίρως, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλησομένης ἀποδείξεως τῶν συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὅπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

Ἡ κυρία Πλεμόν μελανείμων μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας μετέβη ἐκ Τουλόνης εἰς Κάννας, ὅπως ζητήσῃ παρὰ τῆς κυρίας Διλλιέρ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς τῆς Λευκῆς διὰ τὸν υἱὸν τῆς Φριδερίκου.

Ἡ ἐπίσκεψις τῆς ἀνεμένετο. Αἱ δύο χῆραι ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλας. Συζήτησις δὲν ὑπῆρξεν. Ἡ κυρία Πλεμόν ἐξηγήθη δι' ὀλίγων λέξεων.

— Κυρία, δὲν ἔχω ἄλλον πόρον ζωῆς, εἰμὴ τὴν σύνταξιν τοῦ ἐν ἀποστρατεία ἀποθανόντος συζύγου μου, εἶπεν.

Ἡ κυρία Διλλιέρ τὴν ἠνάγκασεν εὐθύς νὰ σιωπήσῃ.

— Ἄν ἐπιμένετε, ἡ Λευκὴ δὲν θὰ φέρῃ ἄλλην προίκα, ἐκτὸς τῆς καλλονῆς τῆς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθεν ἡ Λευκὴ ἀφελῆς, χαριστάτη. Παρετήρησε γελῶσα ὅτι ἂν δὲν ἤθελε φέρεи τι ὡς προίκα, τότε πολὺ πλούσιος θὰ ἦτο ὁ Φριδερίκος, ἀφοῦ αὐτὸς θὰ εἶχε τὸν βαθμὸν του. Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς κατέκτησε τὴν στοργὴν τῆς κυρίας Πλεμόν καὶ αἱ συμφωνίαι ἐπεραιώθησαν φιλικώτατα.

Θ'

Ἐτελέσθησαν κατόπιν οἱ ἀρραβῶνες ἀνευ πομπῆς ἐπὶ παρουσίᾳ μόνον τῶν οἰκειοτάτων φίλων. Παρευρέθη καὶ ὁ ναυτικὸς νομάρχης τῆς Τουλόνης, ὅστις κατὰ τὴν νεότητά του εἶχεν ὀπωσοῦν ἐρωτευθῆ τὴν κυρίαν Διλλιέρ. Συνεχάρη ἐγκαρδίως τὸν νεαρὸν ὑποπλοίαρχον διὰ τὸ ἐξαιρετικὸν του εὐτύχημα. Κάποιος ἔλειπεν ἐκ τῆς ἐορτῆς, ἦτο δὲ οὗτος ὁ θεῖος Γκιδαλ, θεῖος τοῦ κ. Λεοπόλδου Γκιδαλ ἀκολούθου ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐξωτερικῶν, ὅστις οὐδέποτε εἶχε παύσει ὀρεγόμενος διὰ τὸν ἀνεψιόν του τὴν ἐξαισίον ἐκείνην κληρονόμον, ἣτις ἐκαλεῖτο Λευκὴ Διλλιέρ. Ἡ ἀπουσία αὐτοῦ παρετηρήθη ὑπὸ τῶν οἰκείων.

Οἱ φθονεροὶ — καὶ δὲν λέπουν ποτὲ τοιοῦτοι κατὰ τὰς ὥρας τῆς χαρᾶς — ἀνέμιξαν τινὰς εὐφῆμους ὑπαινιγμοὺς εἰς τὰ πρὸς τὴν κυρίαν Διλλιέρ ἀπευθυνόμενα συγχαρητήρια. Πολλοὶ ἐνόμιζον ὅτι τὸ συνοικέσιον μεταξὺ τοῦ Λεοπόλδου καὶ τῆς Λευκῆς εἶχε συνομολογηθῆ, αἱ δὲ στενωπὰται μεταξὺ τῶν δύο νέων σχέσεις, ἐπίσης ἐλευθέρως ἀνατεθραμμένων, ὑπεδείκνυον ὡς φυσικώτατον τὸν τοιοῦτον δεσμόν.

Ἐννοεῖται ὅτι αἱ τοιαῦται μικρολογίαι δὲν ἔφθασαν μέχρι τῆς ἀκοῆς τοῦ Φριδερίκου καὶ τῆς μητρὸς του. Καμμία ἀπουσία ἐπ' ἀδείᾳ δὲν διέκοψε τὸ φιλόπονον στάδιον τοῦ νέου ἀξιοματικῶ. Ἐπωφελοῦμενος τῶν ἀπομενουσῶν αὐτῷ ἐλευθέρων ὥρῶν, μετέβαιεν εἰς Κάννας καὶ ἐνετρώφα ἐκεῖ εἰς τὸν ἔρωτά του. Οὐδέποτε ἡ Λευκὴ θὰ ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ ἐκ τῶν προτέρων τοὺς ὑπὸ τὸ σκαῖον ὀπωσοῦν ἐξωτερικὸν τοῦ μνηστῆρος του κρυπτομένους θησαυροὺς τῆς τρυφερότητος καὶ τῆς εὐαισθησίας. Ἡ δεσποινὴς Διλλιέρ εἶχε λάβει ἀνατροπὴν πολὺ κοσμικὴν, πολὺ παρισινήν. Εἶχε ζήσει τὴν ἐπίπλαστον ἐκείνην ζωὴν, ἣτις ἐμποδίζει δι' αὐξάντος σκεπτικισμοῦ καὶ αὐτὰς τὰς πλέον ἐξόχους διανοίας. Ἐν τῷ κύκλῳ, ἔνθα ἔζη, οὐδέποτε εἶχεν ἴδει ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν συγκινητικὴν καὶ παρήγορον πραγματικότητα τοῦ βίου.

Εἶχεν ἀποκάμει ἐκ τῶν φιλοφρονημάτων, εἶχεν ἀηδιάσει ἐκ τοῦ ψεύδους. Εἶχε καταντήσει σχεδὸν νὰ μισῇ τὸν πλοῦτόν της, ὅστις τὴν ἐμπόδιζε νὰ ἴδῃ τὸν κόσμον ὡς πραγματικῶς εἶχε, μετὰ τὰς ἐπισχύντους ὀρέξεις του καὶ τὰ ἀπαίσια ἐλαττώματά του. Διὸ κακῶς ἠμύνετο κατ' αὐτοῦ. Δὲν προσεῖχεν εἰς τὰς λεπτεπιλέπτους καὶ ὑποκριτικὰς ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνίας. Ἐπόμενον ἄρα ἦτο νὰ ἐπιτεθῇ ἡ συκοφαντία κατὰ τῆς πλουσίας καλλονῆς τῆς.

Κατ' ἀρχάς, ταπεινῇ τῇ φωνῇ, προσέβαλλον τὴν θλιβτὸν ἀκόμη ἀθωότητά της. Ἦστειεύοντο ἐπὶ τοῦ καλλωπισμοῦ τῆς, ἐπὶ τῆς εὐκολίας, μεθ' ἧς ἐνεφανίζετο γυμνόςτηθος εἰς τὰς ἐορτάς. «Εἶνε πάρα πολὺ ὠραία, ὥστε νὰ τὴν νυμφευθῇ τις!» Ἔλεγον ὅλοι οἱ ἀνόητοι, οἵτινες ἐγίνωσκον ἐκ τῶν προτέρων ὅτι θ' ἀπερρίπτοντο. Ταῦτα πάντα εἶχον δημιουργήσει περὶ αὐτῆς φήμην δυσάρεστον πρὸς πάντα ὑποψήφιον μνηστῆρα, παρεκτὸς πάντοτε τοῦ προνομιοῦχου Γκιδαλ, ὃν πάντες ἐθεώρουν μεμνηστευμένον μετὰ τῆς πλουσίας κληρονόμου.

Ἡ εἰδησις περὶ τοῦ προσεχοῦς γάμου τῆς μετὰ τοῦ ὑποπλοίαρχου Φριδερίκου Πλεμόν παρήγαγε ποικίαν τινα ἐκπληξιν. Πρὶν τὸν γνωρίσωσιν, ἐζήτησαν πληροφορίας περὶ αὐτοῦ καὶ ἔμαθον ὅτι ἐστεροῖτο περιουσίας. Τότε αἱ κακαὶ γλῶσσαι ἤρχισαν νὰ συρίζωσιν. Ἐπειτα ἠθέλησαν νὰ τὸν ἴδωσιν. Ἡ θέα τοῦ νεαροῦ ἀξιοματικῶ ἐπέβαλε σιγὴν· ἐφάνετο ἀμέσως ὅτι δὲν ἦτο χυδαῖός τις φιλόδοξος ἢ ἀπληστος.

Ἄλλως τε, ὑπὸ μόνην τὴν ἔποψιν τῶν φυσικῶν προτερημάτων, πάντες εὕρισκον εὐλογον τὴν προτίμησιν τῆς Λευκῆς. Ἀδύνατον ἦτο νὰ φαντασθῇ τις ὠραιότερον ζεῦγος. Ὅτε τοὺς εἶδον διερχομένους διὰ πρώτην φοράν ὁμοῦ περιπλέγδην βαδίζοντας, ἀδιαφόρους πρὸς πάντα τὰ περικυλοῦντα αὐτούς, πλήρεις ἐκ τῆς εὐφροσύνου μέθης τοῦ ἔρωτος, δὲν ἐχλεύασαν πλέον. Ἦτο πράγματι συνοικέσιον συναφθὲν ἐξ ἀμοιβαίας κλίσεως. Ἡ Λευκὴ Διλλιέρ ἦτο ἐξαισίως ὠραία· ἀλλὰ καὶ ὁ Φριδερίκος Πλεμόν ἦτο ἐπίσης ἐξαισίως ὠραίος.

Τότε αἱ ἀγαθαὶ ἐκεῖναι ψυχαὶ τῶν κακολόγων — οἵτινες δὲν ἀπαρνοῦνται τὰς κακεντρεχεῖς εἰκασίας των, εἰμὴ ὅπως παραδεχθῶσιν ἄλλας χειρότερας — ἤρχισαν νὰ οἰκτείρωσι τὸν νέον. Ἦτο κρίμα νὰ αἰχμαλωτισθῇ ἀπὸ τὰ θέληγτρα τῆς σειρήνος ἐκείνης. Τί μανία ἐπῆλθεν εἰς τὴν ἐκατομμυριοῦχον ἐκείνην κόρην νὰ ὑπανδρευθῇ ἐξ ἔρωτος! Δὲν ἠδύνατο τάχα νὰ ρίψῃ τὰ δίκτυά της ἐπὶ τινος νέου ἐκ τῶν μυριοπλοῦτων καὶ ν' ἀφήσῃ τὸν πτωχὸν αὐτὸν ἀξιοματικὸν νὰ συνάβῃ γάμον ἀρμόζοντα αὐτῷ μετὰ τινος νεανίδας, ὀλιγώτερον ὠραίαν καὶ ὀλιγώτερον πλουσίαν, ἀλλὰ καλλιτέραν σύζυγον καὶ ἀληθῆ οἰκοκυράν; Μητέρες, αἵτινες ἐν πάσῃ ἄλλο περιπτώσει δὲν ἤθελον προσέξει εἰς τὸ Φριδερίκον, τὸν φτωχὸν νῦν, διότι προετιμήθη παρὰ τῆς Λευκῆς. Τοιοῦτος εἶνε ὁ διέπων τὸν κόσμον νόμος. Ὑβρίζουν τὸ φῶς, εὐθύς ὡς ἀρχίσῃ νὰ θαμβῶνῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐξ ὅλων τούτων ὁ Φριδερίκος οὐδὲν ἐγίνωσκεν. Φεῦ! ἦτο κακὸς οἰωνός. Αὐτὸς δὲν ἐβλεπεν εἰμὴ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Λευκῆς, δὲν ἀνέπνεεν εἰμὴ διὰ τῆς ἀναπνοῆς τῆς. Ἐνῶ δὲ ἡ νεανὶς ἐναγωνίως ἐμέτρα τὰς ἡμέρας, αἵτινες ἐκράτουν αὐτοὺς ἀποκεχωρισμένους, συλλογιζομένη καθ' ἐκάστην μετ' αὐξούσης ζηλοτυπίας, ἂν ἐπρόκειτο νὰ διαφιλονεικήσῃ ἀπὸ τὴν θάλασσαν τὸ τέκνον ἐκεῖνο καὶ ἔγγονο ναυτικῶν, ὁ Πλεμόν διὰ πρώτην φοράν ἠσθάνετο βραζούσαν ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀνυπομονησίαν κατὰ τῆς αὐστηρότητος καὶ τῆς βραδύτητος τῆς ὑπηρεσίας.

Τὸ 29 εἶχε πάλιν καθελκυσθῆ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἦτο νεώτερον καὶ στιλπνότερον παρὰ ποτε. Ὁ Ζιλλὰ καὶ ὁ Κλέτος ἀνέλαβον τὴν θέσιν των. Ἐψιθύριζον δὲ μεταξὺ των ἐνίοτε:

— Τί τὰ θέλεις! ὁ κυβερνήτης μες δὲν εἶνε στὰ καλά του.

— Ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ συνέλθῃ, ἐννοίᾳ σου! ἀπῆντα ὁ ἐρωτώμενος.

Τὰ πειράματα ἐπανελήφθησαν τυρωτῶδες· πᾶσαι δὲ αἱ δοκιμαὶ ἀπέληγον εἰς συμπεράσματα ἐναντία εἰς τὸ τορπιλλοβόλον. Ἦτο φανερόν, κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἐνδιαφερομένων, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκατελέγετο καὶ ὁ Φριδερίκος, ὅτι τὸ τορπιλλοβόλον οἶον ἦτο δὲν ἠδύνατον ἀντιστῆ εἰς τὴν τρικυμίαν. Ἐγένετο λόγος περὶ τῆς κατασκευῆς εἰδικῶν τορπιλλοβόλου λεγομένου «τοῦ πελάγους», οἱ δὲ ἀν-

τίπαλοι τοῦ συστήματος ἀπεδείκνυον δι' ἀμειλίκτης λογικῆς, ὅτι ἡ μεταβολὴ τοῦ τύπου ἐκείνου θὰ ἦτο ἐναντία πρὸς τὸν ἐπιδικωκόμενον σκοπὸν, τούτεστι ν' ἀποκτιθῶσι πλοῖον ἔχον ὡς κύρια πλεονεκτήματα τὴν ταχύτητα καὶ τὸ ἀόρατον.

Ἀνέφερον ἤδη νέον τύπον τορπιλλοβόλου, οὗ δοκιμαί ἐγίνοντο ἐν Χιρβούργῳ, τοῦ αὐτονόμου λεγομένου, ἐφωδιασμένον διὰ τορπιλλῶν Οὐάιτχεντ. Ὁ Φριδερίκος ἦτο ἐνήμερος περὶ τὰ πειράματα ταῦτα. Ἐγίνωσκεν ὅτι τὸ νέον μηχανήμα διέφερεν οὐσιαστικῶς τοῦ ὑπὸ τὴν διοίκησίν του, διότι ἀντὶ νὰ μεταφέρῃ τὸ ἴδιον τὴν τορπίλλην ἐπὶ τῆς μοίρας ἀκοντίου μέχρι τῶν πλευρῶν τοῦ ἀπειλουμένου πλοίου, δὲν ὤφειλε πλέον νὰ πράξῃ ἄλλο τι εἰμὴ νὰ τὴν ρίπτῃ εἰς τὴν θάλασσαν ὡς σφαῖραν, τὸ δὲ βλήμα διέτρεχε μόνον τοῦ τὴν ἀπόστασιν κατὰ τὴν ἐπιβεβλημένην διεύθυνσιν, ὑπὸ τὴν ὄθησιν ἰδιαιτέρας ἔλικος, κινουμένης διὰ μικρᾶς μηχανῆς μετὰ συμπεπεσμένου ἀέρος.

Κατὰ τὸ φαινόμενον τοῦλάχιστον, ἡ λαττοῦτο τοιοῦτοτρόπως ὁ κίνδυνος διὰ τὸν ἀξιωματικὸν τοῦ τορπιλλοβόλου, ἀλλ' ἐνταῦθα ἡλαττοῦτο ἴσως καὶ ἡ πιθανότης τῆς ἐπιτυχίας τῆς φοβερᾶς μηχανῆς.

Ὅπως δὴποτε τὰ πειράματα ἐξηκολούθουν, εἶχον δὲ εἰσέλθει εἰς νέαν φάσιν. Ἐμελλον νὰ προβῶσιν εἰς πειράματα μεμονωμένων προσβολῶν τορπιλλοβόλων κατὰ θωρηκτῶν. Εἰς τὸ ὑπουργεῖον αἱ γνῶμαι ἦσαν διηρημέναι καὶ ἀνέμενον ἀνυπομῶνως τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρώτης δοκιμῆς.

Πρῶταν τινά, ἐνῶ ὁ Πλεμόν ἤλπιζεν ὅτι τὴν ἐσπέραν θὰ ἦτο ἐλεύθερος καὶ ὅτι ἡ δύνατο νὰ μεταβῇ εἰς Κάννας, διαταγὴ ἀμετάκλητος ἀνήγγειλεν αὐτῷ ὅτι ἀνετέθη εἰς αὐτὸν νὰ ἐκτελέσῃ τὸν πρῶτον πλοῦν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Ὁ ἀνδρῆτος ἀξιωματικὸς ἄκρω ἐθλίβη, ἀλλὰ τὸ καθήκον ἦτο ἐπιβλητικὸν καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀποποιηθῇ.

Παρηγορεῖτο ἐν τούτοις ὑπὸ τῆς ιδέας ὅτι τὸ θέαμα ἔμελλε νὰ εἶνε ἐκλυσιχώτατον. Ἀμέσως ὁ Φριδερίκος ἐσυλλογίσθη ὅτι ἡ Λευκὴ θὰ ἦτο ἴσως περιέργος νὰ μετασχηματισθῆ αὐτοῦ. Ἄμα ὡς ἐξέφρασε τὴν τοιαύτην ἐπιθυμίαν, ἡ κυρία Πλεμόν ἔδρακεν εἰς Κάννας ὡπως εἰδοποιήσῃ πάντας τοὺς ἐν τῇ ἐπαύλει. Ἡ Λευκὴ κατεχάρη καὶ ἡ κυρία Διλλιέρ ἐπίσης. Χάρης εἰς ἐπιστολήν, ἣν ἐπέμψε πρὸς τὸν ὑποναύαρχον νομάρχην, ἐπέτυχε θέσεις δι' αὐτήν, τὴν θυγατέρα τῆς καὶ τὴν κυρίαν Πλεμόν ἐπὶ τοῦ ἀγγελιαφόρου ἀτμοπλοίου τοῦ μέλλοντος νὰ παρακολουθήσῃ τὰς περιπετειὰς τοῦ πλαστοῦ δράματος.

Περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς ἐσπέρας ὁ Πλεμόν ἀφῆκε τὰς τρεῖς κυρίας ἐπὶ τῆς προκυμαίας, ὅπως μεταβῇ εἰς τὸ πλοῖόν του.

— Καλὴν ἐπιτυχίαν, κύριε κυβερνήτα! ἔκραξεν αὐτῷ ἡ Λευκὴ τείνουσα τοὺς ροδίνου; δακτύλους τῆς, οὗς ἐπέψυξεν αὐτὸς δ' ἐνός φιλήματος.

Αἱ κυριαὶ ἐπεβιβάσθησαν ἐπίσης, ὁ δὲ

νομάρχης, ἀβρόφρων πάντοτε, ἔταξεν αὐτὰς εἰς θέσιν, ἐξ ἧς ἠδύνατο τὰ πάντα νὰ ἴδωσιν. Ἐμειδίασε λέγων πρὸς τὴν Λευκὴν :

— Ὅστις πολεμεῖ μὲ τὰ ἰδικά σας ἐμβλήματα, ἀγαπητῆ μου κόρη, δὲν δύναται παρὰ νὰ νικήσῃ.

Ἦδη ἡ δοκιμὴ ἤρχιζεν.

Ἦτο μία τῶν λαμπρῶν ἐκείνων νυκτῶν, καθ' ἃς τὸ φθινόπωρον ἀργυρᾶς διαχέει λάμπεις ἐπὶ τῆς γαληνίου Μεσογείου. Πᾶσα ἀκτίς σελήνης ἀντηνακλάτο ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἀνεμίγνυτο δὲ μὲ τὴν βροχὴν τῶν σπινθηρῶν, τῶν ἀναπεμφθέντων ἐκ τοῦ ὀλοῦ τοῦ ἀγγελιαφόρου.

Ἐπὶ τὴν δαψίλειαν αὐτὴν τοῦ φωτός, τὸ τορπιλλοβόλον μὲ τὸν φαῖόν του χρωματισμὸν δυσκόλως ἤθελε κατορθῶσαι νὰ διέλθῃ ἀπαράτητον. Ἄλλως τε ὁ ἀγὼν ἦτο δυσχερῆς. Τὸ πλοῖον, καθ' οὗ διηυθύνετο ἡ ἐπιθεσις, ἦτο ἐξάσιον θωρηκτὸν τοῦ στόλου, ὁ Φοβερός, οὗ ἡ γιγαντιαία σκιὰ διεγράφετο εὐκρινῶς ἐπὶ τῶν ἀπαστραπτόντων κυμάτων. Ὅπως προφυλαχθῆ δὲ καλλίον ἀπὸ τῶν αἰφνιδίων ἐπιθέσεων ἠλεκτρικᾶ φῶτα μεγάλης λαμπρότητος διέχεον εἰς τὸ πέλαγος τὴν λευκὴν καὶ θαμβωτικὴν λάμπιν τῶν καὶ ἐξερῶν πανταχοῦ τὸν ὀρίζοντα. Ἐπρεπε νὰ ἔχῃ ὁ Φριδερίκος ἔκτακτον καλὴν τύχην, ὑποβοηθούσαν τὴν πλήρη ἀπαθείας τόλμην του, ὅπως ὑπερβῇ τὴν φωτεινὴν ζώνην, ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα τῶν φρουρῶν, τὸ πῦρ τῶν μυδραλλιοβόλων καὶ ἐπιπέσῃ ἐκ τοῦ πλαγίου κατὰ τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου, καὶ τραυματίσῃ αὐτὸ εἰς τὸ κατὰ συνθήκην τρωτὸν αὐτοῦ μέρας, τὸ ὅπισθεν.

Ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου ὁ νομάρχης εἶπε συστρέφω τὰς παραγναθίδας του :

— Οὐμ!... πρέπει νὰ ἔχῃ τὸν διάβολον μέσα του διὰ νὰ ἐπιτύχῃ!

Αἱ δύο μητέρες καὶ ἡ νεανίς κύπτουσαι ἀπὸ τῆς γεφύρας παρηκολούθουν ἐναγωνίως τὰς φάσεις τοῦ ἀγῶνος. Ἦδη ἡ Λευκὴ ἔτρεμεν. Ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐπρόκειτο οὐχὶ περὶ πλαστῆς, ἀλλὰ περὶ πραγματικῆς μάχης, ἐν ἣ διεκυβεύετο ἡ ζωὴ καὶ ἡ τιμὴ τοῦ μνηστήρος τῆς.

Αἶφνης θόρυβος ἐγένετο ἐπὶ τοῦ ἀγγελιαφόρου. Ἐθεάθη τὸ θωρηκτὸν μετατοπιζόν πρὸς στιγμὴν τὰ φῶτά του ὡς νὰ κατείχετο ὑπὸ μεγάλης ταραχῆς.

Τὸ τορπιλλοβόλον εἶχε γείνει ἀφαντον. Ἦτο ἀληθὲς θαῦμα.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΣΩ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Ὁ κύριος Χάρρισων ἔλαθε τὸν λόγον μου, ὅτι δὲν θὰ ἔγραφον πρὸς τὴν ἀνεψιάν του.

— Δὲν ἤθελες δώσει τὸν λόγον σου.

— Δὲν γνωρίζεις τὸν κύριον Χάρρισων. Εἶναι ἀληθῶς εἰλικρινέστατος καὶ εὐθύτατος ἀνὴρ, ἀλλὰ καὶ ἀκαμπτος... Δὲν θὰ ἔδιδε τὰς ἐπιστολάς μου.

— Ὁ διάβολος νὰ τον πάρῃ μὲ τὴν εὐθύτητά του! Δὲν σοὶ ἀποκρύπτω, ὅτι κλαίω εἰσέτι τὰς τεσσαράκοντα ἑξ χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας εἶχε τὴν ἀναλογησίαν νὰ δεχθῆ διότι, ἐπὶ τέλους, ἀνευ τῆς ἀνεψιάς του...

— Ἄ! πάτερ μου! εἶναι λοιπὸν ἀληθές, ὅτι πάντα τὰ ἀνθρώπινα ὄντα γίνονται ἀδικα ἐν δεδομένη ὥρᾳ! Ἄκουσον εἶναι καλλίτερον ν' ἀναχωρήσω.

Ὁ γέρον ἰατρὸς ἠγέρθη καὶ περιέτρεχε τὴν μικρὰν αἴθουσαν μεγάλως βήμασιν. Ἐπασχεν ἐν τῇ ἀλαζονείᾳ του ὡς διασήμου ἰατροῦ, ἐν τῇ πρὸς τὸν υἱὸν του στοργῇ, ἐν τῇ αὐθεντίᾳ τοῦ ἐπιμόνου καὶ ἐπιβλητικοῦ χαρακτῆρος του. Πλὴν ἀντεπάλαιε κατὰ τοῦ χαρακτῆρος ἐπίσης ἐπιμόνου καὶ ἐπιβλητικοῦ. Μετὰ βραχεῖαν σιγὴν, εἶπε μὲ εἰρωνείαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποφύγῃ :

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐξέλεξας καλῶς τὸν τόπον τῆς διαμονῆς σου.

— Διατί; Διότι ὑπάγω εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν; Μὴ φοβεῖσαι ὑπάρχει ἀρκετὴ ἀπόστασις μεταξὺ τοῦ Χρυσοῦ Κέρατος καὶ τῆς Σμύρνης, σὲ βεβαιῶ δ' ὅτι δὲν αἰσθάνομαι τὴν διάθεσιν νὰ τὴν ὑπερβῶ. Διατί νὰ ὑπάγω ἐκεῖ κάτω; Μοὶ προσηνέχθη θέσις ἐκ τῶν μᾶλλον περιζητήτων, ἦτοι ἰατροῦ ἐπὶ τῆς ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ πρεσβευτοῦ ἡμῶν ἐν Τουρκίᾳ φυλακίδος. Θὰ ἦτο δ' εὐφροσύνη ν' ἀποποιηθῶ θέσιν, τὴν ὁποίαν ἕκαστος θὰ ἐδέχετο.

— Φίλε μου, δὲν δύναται ἕκαστος νὰ καθίσῃ, ὡς σύ, ἐπὶ ἐκείνου τοῦ ἀνακλίντρου καὶ συγχρόνως ν' ἀποκτήσῃ πελατεῖαν ἐκ τῶν καλλιτέρων ἐν Παρισίοις. Πλὴν σοὶ εἶπον τὴν γνώμην μου εἰμὶ βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ ἐδέχεσο μετὰ τόση προθυμίᾳ τὴν προσφερομένην σοὶ θέσιν ἐὰν ἔμελλες νὰ στρέψῃς τὰ νῶτα πρὸς τὴν Ἀνατολήν. Ἄρκει ἔπραξα τὸ καθήκον μου ὁ Θεὸς ἄς πράξῃ τὰ λοιπὰ!

Κ'

Τὴν ἐσπέραν τῆς 23 Ἰουνίου 188... ὁ Βόσπορος παρεῖχεν ὄψιν τόσον μαγευτικὴν, ὥστε ἐπὶ χρόνον μακρὸν θέλει μένει εἰς τὴν μνήμην τῶν θεασαμένων αὐτὴν.

Εἰς τὰς συνήθεις διασκευάσεις τῆς παραμονῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, προσετέθη ἡ ἐξαιρετικὴ λάμπις νυκτερινῆς ἑορτῆς, ὀργανισθείσης ὑπὸ τῆς ἐν τῷ χαρίεντι ἐκείνῳ προαστείῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως παραμενούσης κατὰ τὸ θέρος εὐρωπαϊκῆς παροικίας. Προῦκειτο περὶ ἔργου φιλανθρωπικοῦ. Διεσπαρμέναι ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων, ἔκκειον αἱ πυραὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, γνωσταὶ μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν πυλῶν τῆς πρωτεύουσας τῆς Τουρκίας. Ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, ἡ φωταψία δὲν περιωρίζετο εἰς τὰς ἐπὶ τῶν λόφων, ἀπὸ τῶν ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης βρεχομέ-

νων ἐπαύλεων τῶν πρεσβυτῶν μέχρι τῶν μεταξὺ τῶν δασυλλίων ἀγροτικῶν ἐπαύλεων, κειμένας οἰκίας, ἀλλ' ἐπανελαμβάνετο ἐπ' αὐτῆς τῆς θαλάσσης, διὰ τῶν ἀπειραριθμῶν ἐνετικῶν φανῶν τῶν πολεμικῶν πλοίων καὶ τῶν ἐμπορικῶν ἀτμοπλοίων. Κατὰ μῆκος ὀλοκλήρου χιλιόμετρον, ἢ ἐπιφάνεια, τῶν ὑδάτων ἐσπινθηροβόλει. Ἄνὰ πᾶσαν στιγμὴν, ροκέτται ὑψοῦντο εἰς τὸν ἀέρα, ὅπου, ἐκρηγνύμεναι, ἐπανεπιπτον ὡς βροχὴ ἀστέρων. Σθεννυμένης δὲ τῆς λάμπειος αὐτῶν, ἐπανεφαίνοντο οἱ λάμποντες ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ θόλου.

Ἐπὶ τῶν μόλις κυμαινομένων ὑδάτων τοῦ Βοσπόρου, ὠλισθαίνε λεμβος, φέρουσα ὀρχήστραν καὶ ἀοιδούς.

Ἐπὶ τῆς λέμβου ἐκείνης, μεταξὺ ἀνθέων καὶ λαμπάδων, ὡς ἐν πολυτελεστάτῃ αἰθούσῃ, ὠραῖαι καὶ κομψαὶ κυρίαὶ καὶ δεσποινίδες ἔψαλλον, ἐνῶ οἱ κωπηλάται ἐκείνου βραδέως τὰς κώπας τῶν. Ἡ λέμβος ἀνήρχετο μέχρι τοῦ Βουγιουκδερέ, ἰσταμένη ἐνώπιον ἐκάστου μεγάρου πρεσβείας, ὅπως αἱ κυρίαὶ ψάλωσι, φρενητιωδῶς χειροκροτούμεναι ὑπὸ τῶν ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων τοιχωμάτων στηριζομένων ἀκροατῶν. Εἶτα δὲ κατήρχετο καὶ ἴστατο ὑπὸ τὰ σημαιοστόλιστα ἰστία τῶν πλοίων, ὁπόθεν οἱ νεαροὶ ναῦται ἔρρινον τὰς εὐεδαῖς ἀοιδούς, διὰ βροχῆς εὐωδῶν ἀνθέων.

Τόσον ἦτο πυκνὸν τὸ πλῆθος τῶν πακολουθουσῶν αὐτὴν λέμβων, ὥστε δὲν ἐφάνετο περὶ αὐτὴν ἢ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. Ὁ τολμηρὸς στολίσκος μόλις κατεδέχετο νὰ ὑποχωρῇ πρὸ τῶν τροχῶν τῶν ἀτμοπλοίων, τῶν ὁποίων ὁ μέγας ἐρυθρὸς φανὸς ἠπέλει αὐτὸν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν. Πρὸ τριῶν καὶ πλέον ὥρων, οἱ κώδωνες τῶν πλοίων εἶχον σημάνει τὸ ἀνακλητικόν, ἀλλ' ἢ ἐορτῇ ἐξηκολούθει, ὡς ἐὰν ἢ φωτοβόλος καὶ μαγευτικὴ ἐκείνη νύξ ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ ὀλόκληρον τὴν αἰωνιότητα.

Ἐπὶ γαλλικοῦ προσκόπου δευτέρας τάξεως, τοῦ Πετρέλ, ἢ ἐσπερὶς ἔληγε παιδρῶς. Ἐπὶ τῇ ὀκτῶ κυρία ἐκ τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας τοῦ Πέραν εὐρίσκοντο, συνοδευόμεναι ὑπὸ τῶν πατέρων ἢ τῶν συζύγων τῶν, ἐπὶ τοῦ πλοίου, ὅπου οἱ ἀξιωματικοὶ περιποιούντο αὐτὰς μετὰ τῆς συνήθους αὐτοῖς ἀβρότητας. Εἶχον συνδιαλεχθῆ, εἶχον θαυμάσει τὴν φωταψίαν καὶ ἀκούσει τὴν μουσικὴν, ἐν τέλει δ' ἢ ἐπὶ τῇ ἐορτῇ προσληφθεῖσα ὀρχήστρα ἐπαιάνιζε καὶ ἐπὶ τοῦ ὡς κατόπτρου στίλβοντος καταστρώματος ζεύγη τινὰ ἐχόμενον τετράχορον.

— Ὑμεῖς δὲν χορεύετε; ἠρώτησεν ὁ κυβερνήτης νεανίδα με ὠρχίους μαύρους ὀφθαλμούς, ὠχρὰν καὶ εὐειδестаτήν, καὶ τοι φαينوμένην κεκοπιακυῖαν καὶ πάσχουσαν.

Αὕτη ἐνευσεν ἀποφατικῶς, μειδιάσασα μελαγχολικῶς, καὶ ἔμεινε νοχελῶς ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ μακροῦ ἐδωλίου τῆς, ἐπὶ τοῦ ἐρείσινώτου τοῦ ὁποίου ἐστήριζε τὴν ὠραίαν καὶ ἐκφραστικὴν κεφαλὴν τῆς. Εἶτα δὲ προσέθηκε :

— Δὲν χορεύω πλέον.

Τοιοτοτρόπως ἤθελε νὰ διαρρήξῃ τὴν σιγὴν, διότι ὁ ἀξιωματικὸς, εἰ καὶ πολιόθριξ ἠτένιζεν αὐτὴν μετὰ θαυμασμοῦ

— Παρητήσατε τὸν χορὸν πολὺ ταχέως — εἶπεν οὗτος γελῶν. — Τόσον τὸ χειρότερον διὰ τοὺς ἀξιωματικούς μου, τόσον τὸ καλλίτερον δι' ἐμέ, διότι ἐπίσης ἐγὼ δὲν χορεύω. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι ὀμιλεῖτε εἰσέτι.

— Ὅχι πολὺ. Ἡ θεία μου, ἢ κυρία Γεωργίου, λέγει ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ μοι ἀποσπῶσιν ἀνὰ μίαν τὰς λέξεις. Γνωρίζετε πρὸ πολλοῦ τὴν θείαν μου, δὲν εἶναι ἀληθές :

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μοι σὰς εἶπω ἀπὸ πόσου χρόνου. Ἡ γνωριμία ἡμῶν ἀνέρχεται ἀπὸ τῆς σταθμεύσεώς μου εἰς Πειραιᾶ. Ἡ κυρία θεία σας ἦτο τότε νύμφη καὶ ἐκ τῶν εὐειδεστέρων καὶ εὐπαιδευτοτέρων νεαρῶν κυριῶν τῶν Ἀθηνῶν. Ἐγὼ, ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, εἶχον πάθος διὰ τὴν ἱππασίαν καὶ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν. Πιστεύω ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀρχαῖον ἐρείπιον καθ' ὅλην τὴν Ἀττικὴν, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἐπεσκεφθῆν μετὰ τῆς κυρίας θείας ὑμῶν καὶ τοῦ συζύγου τῆς· μάλιστα δὲ πολλὰς ἐκινδυνεύσαμεν νὰ περιπέσωμεν εἰς χεῖρας ληστῶν. Τότε ὑπῆρχον ἀκόμη.

Αἱ παρειαὶ τῆς νεανίδος ἠρυθρίασαν ἐλαφρῶς.

— ὦ! εἶπε, τί φοβερὸν πρᾶγμα!

— Πρὸ τινῶν ἡμερῶν, ἐξηκολούθησεν ὁ κυβερνήτης, ἀφίκετο ἐπὶ τοῦ πλοίου μου ἐκ Παρισίων νεαρὸς ἰατρός, ὅστις εἶχεν ἄλλοτε συλληφθῆ ὑπὸ τῶν ληστῶν εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ ἠλευθερώθη, πληρώσας ἀντὶ λύτρων μέγα χρηματικὸν ποσόν.

Ἡ νεανὶς ἀνηγέρθη ἀποτόμως ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἠρώτησε :

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ ἰατρός;

— Βιλφερῶν. Εἶναι ἀξιαγάπητος νέος, τὸν ὁποῖον θὰ ἐλάβανον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ παρουσιάσω πρὸς ὑμᾶς, ἐὰν δὲν διήρχετο τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν ξηράν.

Ἡ ἀνεψιὰ τῆς κυρίας Γεωργίου δὲν εἰδείθη πολὺ δυσηρεστημένη ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ πρῶην τροφίμου τοῦ Γράνην καὶ τῶν συντρόφων του, ἀλλ' ἀνέλαβε τὴν νοχελῆ στάση τῆς, καμμούσα τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐάν τις ὅμως παρετήρει αὐτὴν προσεκτικῶς, θὰ ἠδύνατο νὰ ἴδῃ ὅτι ἔτρεμε σύσσωμος.

— Πλὴν, δεσποινίς, φαίνεσθε κουρασμένη, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, ἴσως δ' ἐγὼ σὰς κουράζω περισσότερο, ἀναγκάζων ὑμᾶς νὰ ὀμιλεῖτε. Τί δύναμαι νὰ πράξω, ὅπως σὰς διασκεδάσω; Εἶπατε. Τὸ πλήρωμα καὶ ἐγὼ εἴμεθα ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας.

Ἡ νεανὶς ἐφάνη ἀφυπνιζομένη.

Προφανῶς ἐδίσταζε νὰ εἴπῃ τί ἐπεθύμει.

— Μοι ἔρχεται νὰ λαβῶ σπουδαίως ὑπὸ σημείωσιν τὸν λόγον σας, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ἐὰν δὲν ἐφοβούμην νὰ ἐκληθῶ ὡς ἰδιότροπος ἢ ὡς παράφρων...

— Θεέ μου! εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς μειδιῶν, πρόκειται λοιπὸν περὶ πράγματος πολὺ παραδόξου!

— Τοῦλάχιστον διὰ τὴν ὄραν αὐτὴν, ἀπεκριθῆ ἢ νεανίς. Ἐπεθύμουν, ἐπεθύμουν νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ πλοῖον.

Ὁ πλοίαρχος, ἀναλαβὼν σοβαρὸν ἦθος, ἔσπευε δις ἢ τρίς τὸ ὑπογείνιον του.

— Πραγματικῶς, εἶπε, κατ' αὐτὴν τὴν ὄραν...

Εἶδεν ὅμως ὅτι τὸ πρόσωπον τῆς ὠραίας περιέργου ἐγένετο μελαγχολικώτατον καὶ, συγκινηθεῖς, ἀπήντησε παραχρῆμα :

— Δύο λεπτὰ τῆς ὥρας, δεσποινίς, καὶ θὰ εἰσακουσθῆτε.

Ἐνευσε δὲ πρὸς ναύτην, ὅστις ἔσπευσεν ἀσκεπῆς.

— Ἀνάψατε ἀπανταχοῦ τὰ φῶτα καὶ εἰδοποιήσατέ με, εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

Ἡ νεανὶς εἶχεν ἤδη ἐγερθῆ καὶ ἐφαίνετο μεταμορφωθεῖσα. Ἡ προσδοκία, ἢ στενοχωρία καὶ τις ἄρρητος συγκίνησις ἠνάγκασον αὐτὴν νὰ μὴ δύναται νὰ σταθῇ ὀρθία. Ἀφ' ἐτέρου ἢ ἐκπληξίς, ἰδίως δ' ἢ στενοχωρία τοῦ πλοίαρχου ἦσαν καταφανεῖς.

Ὁ πλοίαρχος ἐφαίνετο στενοχωρημένος ὡς κομψὴ καὶ φιλάρεσκος κυρία, καταλαμβανομένη ὑπὸ ἀπροσδοκίτου ἐπισκέψεως πρὶν ἢ δυνηθῆ νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ κατόπτρου.

— Δὲν ἤξευρετε τί μοι ἐζητήσατε, δεσποινίς, εἶπε : Νὰ ἐπισκεφθῆτε πολεμικὸν πλοῖον τὴν ἑνδεκάτην τῆς νυκτός! καὶ μάλιστα τὴν νυκτὸς ἐορτασίμου... τὸ ἦμισυ τοῦ πληρώματος ἀπουσιάζει... Τίς οἶδε τί θ' ἀνακαλύψωμεν!

Μετ' ὀλίγον, ναύτης, κρατῶν διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς φανόν, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας ὀρμαθῶν κλειδίον, ἐπλησίασε :

— Τὰ πάντα εἶναι ἔτοιμα, εἶπεν, ὑποκλιθεῖς ἐνώπιον τοῦ πλοίαρχου.

Οὗτος προὔτεινε τὸν βραχιονά του πρὸς τὴν νεανίδα, χωρὶς δὲ νὰ παρατηρηθῶσιν ὑπ' οὐδενός, ἀμφοτέρωι κατῆλθον τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος. Ὁ ναύτης ἠγεῖτο αὐτῶν, ὅτε μὲν ὑψῶν, ὅτε δὲ ταπεινῶν τὸν φανόν, ὅπως φωτίζῃ τὰς δυσχερεῖς διαβάσεις. « Ὑψώσατε τοὺς πόδας, ταπεινώσατε τὴν κεφαλὴν », ἐπανελάμβανε ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν.

Εἰς ἕκαστον διαμέρισμα τοῦ πλοίου οἱ ἐπισκέπται ἠσθάνοντο διάφορον ἰσμήν. Εἰς τὸ μαγειρεῖον τὴν ὄσμην τοῦ διατηρουμένου βουτύρου, εἰς τὴν ἀποθήκην τῶν τροφίμων τὴν τοῦ ναυτοῦ ἄρτου, τοῦ τυροῦ, τοῦ οἴνου καὶ εἰς τὸν θάλαμον τῶν μηχανῶν τὰς ὀξείας ἀναθυμιάσεις τῶν ἐσθεσμένων καμίνων καὶ τοῦ ἐλαίου. Ἐν συνόλῳ ὅμως ἐπρώτευν ἢ ταχὴ ὄσμη τῶν διαρκῶς ἀνανεουμένων καὶ εἶτα διὰ τῆς παλάμης τῶν χειρῶν τῶν ναυτῶν στίλβουμένων χρωματισμῶν.

— Ἐδῶ εἶναι τὸ θεραπευτήριον, — εἶπε τέλος ὁ πλοίαρχος, σταματήσας ἐνώπιον θύρας καὶ κινηθεῖς νὰ ἐπιστρέψῃ.

Τότε ὅμως ἠσθάνθη τὸν βραχιονά του θλιβόμενον ὑπὸ τοῦ βραχιονοῦ τῆς συντρόφου του, ἣτις μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἀφίνετο ἀπαθῶς νὰ ὀδηγῆται καὶ ἤκουεν ἀφηρημένη τὰς παρεχομένας ἐξηγήσεις.

— Δὲν εἰσερχόμεθα ; — ἠρώτησεν ἡ νεάνις.

— Διατί ὄχι ; — ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος. Οὐδεὶς κείται ἀσθενής, ἀλλ' οὐδὲν ἐπίσης δύναται νὰ ἐφελκύσῃ τὸ ὑμέτερον διαφέρειν.

Τὸ μικρὸν θεραπευτήριον ἦτο καθαρὸν, ὡς πάντα τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ πλοίου. Ἡ λευκότης τῶν ἐξ κλινῶν ἐθαμβοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ ἐξ ὀρειχάλκου σκεύη ἔλαμπον ὡς χρυσὸς ὑπὸ τὸ φῶς ἠρτημένου λαμπτήρος. Ἡ νεάνις ἔστη ἐπὶ τῆς φλιας ὠχροτέρα ἢ συνήθως καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους ὡς φοβουμένη νὰ ἴδῃ. Ὁ ὀδηγὸς τῆς καθησύχασεν αὐτήν.

— Μὴ ροβεῖσθε, — τῆ εἶπε. — Σὰς εἶπον ὅτι δὲν ἔχομεν ἀσθενεῖς καὶ ὅτι δύνασθε νὰ εἰσέλθητε ἐλευθέρως.

Ἐκείνη ἐφάνη ὡς ἀνακαλέσσασα τὸ θάρρος τῆς καὶ εἰσῆλθε, στηρίζουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς. Αἰφνης ἐστέναξε βαθέως, αἱ χεῖρές τῆς κατέπεσαν κατὰ μῆκος τοῦ σώματός τῆς καὶ αὐτὴ ἐκάθισεν, ἀσθμαίνουσα, ἐπὶ ἐδωλίῳ.

— Πάντοτε — εἶπεν ὁ πλοίαρχος, πλανώμενος ὡς πρὸς τὸ αἴτιον τῆς ἀδιαθεσίας τῆς νεάνιδος — τὰ φάρμακα ἀναδίδου ὁσμήν. Ἀλλὰ διατί τὰ παραθυρίδια εἶναι κεκλεισμένα μὲ τόσον ὠραῖον καιρὸν ; Ναύτα, ὑπάγε νὰ καλέσῃς τὸν νοσοκόμον.

Ὁ ναύτης ἀπῆλθεν, ὁ δὲ πλοίαρχος, ἀσχολούμενος ν' ἀνοίξῃ αὐτὸς τὰ μικρὰ παράθυρα, δὲν εἶδεν ὅτι ἡ νεάνις αἰφνης ἠγέρθη, ἐπλησίασεν εἰς τὸ τεῖχος καὶ ἔλαβε δέσμην κιτρίνων ἀνθέων, ἠρτημένων ἀπὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἐσταυρωμένου, τὴν ὁποίαν ἔκρυψεν ἐν τῷ κόλπῳ τῆς.

Ὅτε ὁ πλοίαρχος, περατώσας τὸ ἔργον του, ἠθέλησε νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς τὴν σύντροφόν του, εὗρεν αὐτὴν πλησίον του μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς λάμποντας, τὰ χεῖλη μειδιῶντα καὶ ἀναπνεύσαν ἰσχυρῶς τὴν δροσερὰν αὐραν τοῦ Βοσπόρου, ἥτις ἔφερε τὸν τελευταῖον θόρυβον τῆς ἑορτῆς. Ἰδὼν αὐτὴν οὕτω ζωογονηθεῖσαν, τῆ προέτεινε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ πλοίου, ἀλλ' ἐκείνη ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας τῆς καὶ ἐδήλωσεν, ὅτι ἐπεθύμει νὰ πορευθῆ παρὰ τῆ θείας τῆς, ὅπως τὸ ταχύτερον ἀποβιβασθῶσιν.

Ἡ ἀναχώρησις τῆς κυρίας Γεωργίου καὶ τῆς ἀνεψιάς τῆς ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχώρησεως. Πάντες οἱ προσκεκλημένοι ἐπέβησαν ὁμοῦ τῆς λέμβου, τὴν ὁποίαν, αὐτὸς ὁ πλοίαρχος τοῦ Πετρὸλ ἠθέλησε νὰ ὀδηγήσῃ μέχρι τῆς ξηρᾶς. Μάτην τολμηρὸς τις προὔτεινε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν θαλασσίαν ἐκδρομὴν μέχρι τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Ὁριμοὶ τινες κυρίαί, δυσκολευόμεναι νὰ χωνεύσῃ τὸν ἀφθονὸν ἰεῖπνον, διεμαρτυρήθησαν ὡς ἐπιθυμοῦσαι μᾶλλον νὰ λύσῃσι τὸν στηθόδεσμών των ἢ νὰ ἴδωσι προβάλλουσαν τὴν αὐγὴν. Αὐτὸς ὁ πλοίαρχος δὲν ἐπέμεινεν ἢ ὅσιν ἀπῆται ἢ προσήκουσα ἀβρότης, διότι εἶχεν ὑπερβῆ τὴν ἡλικίαν τῶν ποιητικῶν πόθων καὶ ἔκρινεν ὅτι πᾶσα εὐχάριστο ἑορτὴ δέον νὰ ἔχῃ καὶ ἐπαύριον,

ὅπερ, κατὰ κανόνα, δὲν συμβαίνει, ἐάν τις διέλθῃ τὴν νύκτα ἄπυρος.

Ἡ λέμβος ἐξηκολούθησε διευθυνομένη πρὸς τὴν ἀποβάθραν. Νεάνις, καθήμενη εἰς τὴν πρῶραν, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμιλείστους, ἔθλιβεν ἠδέως ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς διὰ τῆς χειρὸς δέσμην ἀπεξηραμένων ἀνθέων, ὧν τὸ ἐκ τῆς θερμότητος τοῦ κόλπου τῆς ἀναγεννηθὲν ἄρωμα ἐμέθυσκεν αὐτήν. Ἀφυπνισθεῖσα ἐκ τῆς φαντασιοληξίας ὑπὸ τῆς ἐλαφροῦς εἰς τὴν ξηρὰν προσκρούσεως τῆς λέμβου, ἠγέρθη καὶ ἀπεβιβάσθη πρῶτη, ἐνῶ ἡ κυρία Γεωργίου λίαν βραδέως ἔκραξε πρὸς αὐτήν :

— Περίμενε, Ἐλενίτσα, νὰ σε βοηθήσῃ τις.

ΚΑ'

Ἐνῶ ἐπὶ τοῦ Πετρὸλ συνέβαινον ἄπερ ἀρνηγήθημεν γεγονότα, ἐπὶ τοῦ πρὸς τὸν Βόσπορον βλέποντος ἡλιακοῦ τῆς θερμῆς κατοικίας τοῦ Γάλλου πρεσβευτοῦ, εἰκοσὰς προσώπων ἀπετέλουσαν ζωηρὸν ὄμιλον πῆριξ τῆς αὐτοῦ Ἐξοχότητος.

Ἐκεῖ παρευρίσκοντο οἱ γραμματεῖς, αἱ σύζυγοι τῶν ἐκ τούτων ἐγγάμων, διαβατικὸς τις συμπατριώτης καὶ τέσσαρες ἢ πέντε ἀστέρες τῆς εὐρωπαϊκῆς παροικίας, μᾶλλον ὑπερήφανοι ὅτι ἐγίνοντο δεκτοὶ παρὰ τῷ Γάλλῳ πρεσβευτῇ ἢ ὅσον θὰ ἦσαν ποτὲ ὑπερήφανοι, γινόμενοι δεκτοὶ εἰς τὴν Αὐλήν.

Ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ ὄμιλου συνδιελέγοντο σοβαρῶς περὶ ἀρχαιολογίας καὶ τέχνης, ἀντικειμένων εὐαρέστων τῷ ὑψηλῷ προσώπῳ. Ὀλίγον ἀπωτέρω ἐξετυλίσσοντο τὰ χρονικὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Πέραν, τὴν ὁποίαν, διὰ τὴν ἐποχὴν, εἶχεν ἀντικαταστήσει ἡ ὁδὸς τοῦ μεγάρου Πεταλᾶ, τὸ στραταρχεῖον τῆς βυζαντινῆς θερμῆς διαμονῆς. Ἄλλοι, ἐν μικροτέροις ὄμιλοις, συνδιελέγοντο οἰκειῶς.

Ἀρκούντως μακρὰν τῶν λοιπῶν, σχεδὸν εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν κιγκλίδων, τὸ ὁποῖον μέρος δὲν ἐρωτίζετο καλῶς, δύο νέοι συνδιελέγοντο. Ἦτο πρόδηλον, ὅτι ἤθελον νὰ μείνωσι μόνοι. Ἦσαν ὁ Μαυρίκιος Βιλφερῶν καὶ ὁ τρίτης τάξεως γραμματεὺς Λαβὸρδ, φίλος ἐκ παιδικῆς ἡλικίας καὶ συμμαθητῆς τοῦ ἱατροῦ ἐν τῷ γυμνασίῳ, ὅστις ἐπανεῦρεν αὐτόν, ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, ὑπὸ τὸ δίουρον τοῦ διπλωμάτου, ἀφοῦ εἶχεν ἀποχωρισθῆ αὐτοῦ μὲ τὸν σάκκον τοῦ μαθητοῦ. Ἀφοῦ ἐψηλάφησαν ἀλλήλους δι' ἐνὸς βλέμματος καὶ μίας χειραψίας, μετὰ τὰς τέσσαρας ἢ πέντε ἀμοιβαίας ἐρωτήσεις, αἵτινες εἶναι ἢ κατήχησις τῶν ἐπανευρισκομένων φίλων, οἱ δύο παρισίνοι ἀφέθησαν νὰ παρασυρθῶσι μετὰ μεγίστης χαρᾶς εἰς συνδιαλέξιν, δυνατὴν μόνον μεταξὺ πνευματωδῶν ἀνδρῶν, οἵτινες δὲν εἶναι οὔτε βιομήχανοι, οὔτε πολιτικοί, οὔτε χρηματισταί, συνδιάλεξιν καταστάσαν σπανίαν εἰς τὴν Γαλίαν. Ὁ Λαβὸρδ ἔλεγε :

— Πάντοτε εἶχον διὰ σέ φόβους, τοὺς ὁποίους βλέπω ἐπαληθεύοντας. Εἶσαι πραγματικῶς πρότυπος. Κατὰ τοὺς χρό-

νοὺς τῶν πατέρων ἡμῶν, τοῦτο ἔφερον εἰς ὄλα' πλὴν, κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, ἀπόλλυται τις, ἐὰν παρεκτραπῆ τοῦ κοινοῦ βίου, ἐκτὸς ἐὰν ἔχῃ νὰ δαπανᾷ ἐκατομμύρια. Σ' ἐρωτῶ, παρακαλῶ, τί ἔρχεσαι νὰ πράξῃς ἐνταῦθα σὺ, ὁ υἱὸς καὶ ἐπίδοξος διάδοχος τοῦ διασήμου Βιλφερῶν, ἀντὶ νὰ εἶσαι εἰς τοὺς Παρισίους, ἀσχολούμενος νὰ καλλιεργῇς τὴν φιλίαν τῶν δημοσιογράφων ; Ἐὰν μείνης πολὺ χρόνον μακρὰν, βλέποντές σε ἡμέραν τινά, θὰ λέγωσι : « Πόθεν μὰς ἔρχεται ὁ κύριος οὗτος ; » Καὶ ἡ ἐρώτησις αὕτη φονεῖ εἰς τοὺς Παρισίους.

— Ἄς εἴπωσιν ὅ,τι ἂν θέλωσιν, ἀπεκρίθη ὁ Μαυρίκιος. ἸΟἱ Παρίσιοι μοὶ προξενοῦν κηδίαν καὶ τοὺς ἐγκαταλείπω' τὰ ταξείδια μὲ διασκεδάζουσι καὶ διασκεδάζω. Περὶ οὐδενὸς ἐτέρου σκέπτομαι, δὲν εἶμαι πρότυπος, ἀλλ' ἐλεύθερος καὶ ἐπιφελουμαι τῆς ἐλευθερίας μου.

— Μήπως κολακεύεσαι ὅτι τὰ ταξείδια σου δύνανται νὰ σε καταστήσωσιν ἐνδιαφέροντα ; Ἐὰν ἔλεγον, ὅτι ἐλάχιστα γνωρίζεις τὴν ἀγαπητὴν μὰς πόλιν' ἐκεῖ φοβοῦνται περισσώτερον καὶ τοῦ πυρὸς τὰς περὶ ἀπωτάτων χωρῶν ἱστορίας. Ἀνάστησον τὸν Χριστόφορον Κολόμβον, τὸ ὁποῖον ἀληθῶς δὲν ἐγκεῖται εἰς τὰ ἔργα σου, ὀδήγησον αὐτὸν εἰς τινα αἴθουσαν καὶ παρακάλεσον αὐτόν νὰ διηγηθῆ τὰ συμβεβηκέντα αὐτῷ, ἔσω δὲ βέβαιος, ὅτι θὰ παρακληθῆ εὐγενῶς ν' ἀπέλθῃ. Ἐὰν δ' ὁ προστατευόμενός σου ἐπιθυμῇ ν' ἀκουσθῆ ἐπὶ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, εἰς τὴν Γεωγραφικὴν Ἐταιρίαν μόνην ἂς ἀποταθῆ.

— Ἔσο ἡσυχος, γινώσκω τοὺς Παρισίους καὶ ἀκριβῶς ὅπως τοὺς ἀποφύγω, ταξιδεύω.

— Ἴσως, ἱστορία τις γυναικῶν ;

— Ὅχι' οὐδεμίαν παρισινὴν μοὶ ἔκαμε τόσον καλὸν ἢ τόσον κακόν, ὥστε νὰ μοὶ διεγείρῃ τὴν διαθέσιν νὰ ἴδω ἄλλας χώρας.

— Λοιπόν, δοκίμασον τὰς ἐξωτικὰς ποικιλίας. Ἐδῶ ἔπεςσε καλά. Ἀποτινάξον τὴν ἀνιαρὰν καὶ μελαγχολικὴν ἐκείνην ἔκφρασιν τοῦ προσώπου σου καὶ ἐλθέ νὰ σε παρουσιάσω εἰς τὰς κυρίας. Ἄ ! ἐὰν ἦσο διπλωμάτης, πῶς θὰ ἐπετύγγανες εὐκόλως !

— Κηρύττεις διὰ τὸν ἅγιόν σου.

— Τί ὀμιλεῖς περὶ ἁγίων ; Εἶναι Θεός ! Ὁ διπλωμάτης ἐνταῦθα εἶναι τὸ πᾶν, ἐὰν δὲ ποτε γίνω πρεσβευτῆς, ἠξεῦρω ποῖαν διαμονὴν θὰ ἐκλέξω. Ἐὰν ἤκουσας περὶ ἐποχῆς, καθ' ἣν ἦτο τιμὴ τῶν κομψοτέρων καὶ ὠραιότερων κυριῶν νὰ ἦναι αἱ εὐνοοῦμεναι τῶν βλεμμάτων τοῦ κυριάρχου. Λοιπόν, οἱ πρεσβευταὶ εἶναι ἐνταῦθα τόσοι κυρίαρχοι.

— Φανταζομαί ὅτι ἡ θείσις γραμματέως εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εἶναι λίαν εὐάρεστος' ὁμοιάζει πῶς πρὸς τὴν ἀσχολίαν τῆς χρυσαλλίδος ἐντὸς κήπου τῶν προαστείων τοῦ Γράσσε.

— Ἀπατάσαι, φίλε μου. Εὖρες ποτὲ ἐντὸς κάλυκος ρόδου κάρναρον, ἀναπαυόμενον ὡς εἰς κατοικίαν του ; Ὁ κά-

λυξ γίνεται ἄνθος, ἀλλ' ὁ κἀνθαρος δὲν κινεῖται· μένει ἐκεῖ χωρὶς νὰ ἐννοῇ νὰ κινηθῆ, παχύνεται καὶ δὲν ἐγκαταλείπει τὴν θέσιν του οὔτε μετὰ τὴν πτώσιν τῶν ὑπὸ τοῦ φθινοπώρου ἀποσπασμένων πρώτων φύλλων. Οὕτω συμβαίνει τὰ πράγματα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Οὐδεὶς εἶναι χρυσαλλίς, ἀλλὰ πάντες κἀνθαροι. Δέον νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι εἶναι ὁ ἄηρ τῆς χώρας...

[Ἐπεταὶ συνέχεια].
ἢ Αριθ 434.

Δηλ.

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

Ἐπι Σελ. 526 ὑπερ. τὸ μόν.

Διὰ τίνα λόγον μυστηριώδη, ἀνεξήγητον, ἀκατάληπτον εἶναι καταδεδικασμένη ἢ ἀνθρωπότης νὰ διάγῃ τὸ πλεῖστον τοῦ ἑαυτῆς βίου στένουσα καὶ ἐν θλίψεσι καὶ ἄλγεσι; Εἶναι τόσον μακρὸς ὁ βίος ἡμῶν, ὥστε καθίσταται ἐπάναγκος, πρὸς διακοπὴν τῆς μονοτονίας, νὰ ποικίλληται οὗτος, καὶ μάλιστα διὰ ποικιλμάτων παρεμφερῶν πρὸς τὰ στίγματα, ἅτινα στίζουσι μετ' ἀλγηδόνων φρικτῶν οἱ ἄγριοι τῆς Πολυνησίας ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτῶν; Ἡ προβαλλομένη ἐρώτησις δὲν εἶναι ἐκ τῶν εὐχερῶς λυομένων. Τὸ παροιμιῶδες καταστὰν Ἀνατολικὸν ζήτημα εἶναι μὴ δὲν, παραβαλλόμενον πρὸς τὸ προκείμενον, πολλὰ δέ, ἕξοχα ἄλλως ἀληθῶς, πνεύματα, συνετριβήσαν, μὴ δυνάμενα νὰ λύτῳσι τῆ ἄλυτον τοῦτο ζήτημα, οὐδεὶς δὲ μέχρι τοῦδε Ἀλέξανδρος κατάρθωσε νὰ κόψῃ τὸν Γόρδιον αὐτὸν δεσμόν. Οἱ πάντες, εἴτε ἐπικύρριοι εἴτε στωϊκοί, συμφωνοῦσιν ἐν τούτῳ, ὅτι ὁ πάγκαλος οὗτος κόσμος, ἐν ᾧ ζῶμεν καὶ ὡς διαβάται ἢ ἔδοιπόροι ἐφήμεροι ἐρχόμεθα καὶ ἀναχωροῦμεν, εἶναι κρηιδὸς τοῦ κλαυθμῶνος. Βεβαίως εὐτυχία τις ὑπάρχει, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ εἶναι τόσον μικρὰ, μηδαμινὴ, ὥστε πρὶν ἢ γευθῶμεν αὐτῆς, διεκφεύγει ἀπὸ τῶν χειλέων ἡμῶν καὶ κεχηνότες ὡς ὁ Τάνταλος βλέπομεν ἀποσυρομένους τοὺς κλώνας αὐτῆς ἀπὸ τοῦ πειναλέου στόματος ἡμῶν. Ἀλλὰ διότι ταῦτα οὕτως ἔχουσι, πρέπει διηνεκῶς νὰ θρηνολογῶμεν, νὰ βύσωμεν τὰ ὄτα πρὸς πᾶσαν, ἔστω καὶ διεκφεύγουσαν, ἀρμονίαν, νὰ συσφιγῶμεν ἐρημητικῶς τὰ χεῖλη πρὸς πᾶσαν προσφερομένην ἡμῖν εὐδαιμονίας κύλικα, νὰ ἐξορῶμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἵνα μὴδὲν ἐκ τῶν τόσων θαυμασιῶν τῆς φύσεως ἴδωμεν; Διότι αὖριον θὰ βρέξῃ ἴσως, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀνοίξωμεν ἀπὸ σήμερον τὸ ἀλεξιβρόχιον, καὶ νὰ περιτυλιχθῶμεν ἀπὸ τοῦδε ἐντὸς θερμῆς μηλωτῆς; Διότι ἀφύκτως θὰ ἐπέληθ ὁ χειμῶν, δὲν πρέπει ν' ἀπολαύσωμεν τὸ ἔαρ, ὅσον ἐφήμερον καὶ ἂν ὑποτεθῇ; Διότι τέλος θὰ ἀποθάνωμεν ἡμέραν τινὰ, πρέπει νὰ μὴ ζήσωμεν σήμερον καὶ αὖριον; Ἐνταῦθα προσέκοψαν πολλὰ πνεύματα ἰσχυρὰ καὶ οἰκτρῶς κατασυνετριβήσαν ὡς πλοῖαρια ἄνευ πηδαλίου καὶ ἔρμα-

τος ἐπὶ τῶν βράχων τοῦ βυρωνισμοῦ καὶ τῆς ἀπογνώσεως. Καὶ ἐξηγεῖται μὲν τὸ πρᾶγμα ὅταν πιέζῃ τὸ στήθος τοῦ φιλοσόφου ἢ μολυβδίνῃ ἀτμόσφαιρα τῶν βορείων κλιμάτων, ἀλλὰ δι' ἡμᾶς τὰ τέκνα τῆς μεσημβρίας, δι' ἃ θαλπερὸς ἀείποτε ἀνατέλλει ὁ ἥλιος καὶ δι' ἃ ἢ ἐκ τοῦ χειμῶνος εἰς τὸ ἔαρ καὶ τὰνάπκλιν μεταβάσις γίνεται σχεδὸν ἀνεπαίσθητος, δι' ἃ ἢ μήτηρ Φύσις ἰδιαίζουσιν ὅλως, φαίνεται, στοργὴν τρέφει, ὁ βυρωνισμὸς εἶναι γελοῖος, ἢ ἀντιγραφὴ τῆς μελαγχολίας οἰκτρὰ καὶ ἢ μίμησις ἀηδῆς. Τούτου ἕνεκα ὁ Δ. Παπαρηγόπουλος καὶ ὁ Σπ. Ν. Βασιλειάδης, ἀηδόνες προικισθεῖσαι δι' ἐξόχως ἠδείας φωνῆς, πρὸ τῆς ὥρας ἐσίγησαν καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς, ἂν μὴ ἢ Ἀθηρωπότης ὄλη, ἀδίκως καὶ προῶρος ἐστεροῦν τῶν καλλιπέλαδων ἄσμάτων αὐτῶν. Τὸ δὲ ἐκ τούτου κέρδος ποῖον; Καὶ αὐτοί, ἀσθενεῖς καὶ ἐκνευρισμένοι ἀπεχώρησαν τῆς σκητῆς τοῦβίου, καὶ οἱ θεαταὶ οὐκ ὀλίγον ἐδηλητηριάστησαν ἐκ τῶν στόνων αὐτῶν. Ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ, ἢ κατ' ἐξοχὴν θρησκεία τῆς ἐλπίδος, οὐδόλως, φαίνεται, ἐπέδρασεν ἐπ' αὐτῶν καὶ παγερὸς ὁ τάρος καλύπτει τόσον πνεῦμα, τόσην ποιήσιν!

* *

Ὁ Δημήτριος εἰργάζετο ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς αὐξάνειν τῆς περιουσίας αὐτοῦ καὶ ἡ Μαρία πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς αὐξανούσης τῆ ἡλικίας Εὐδοκίας. Ἀμεριμνοὶ περὶ τοῦ ἀπωτέρω μέλλοντος, ἐναποθετιμένως ἔχοντες τὰς περὶ αὐτοῦ ἐλπίδας τῷ Θεῷ, διήγον εὐτυχεῖς, ἕνα μόνον τρέφοντες πόθον, νὰ ἴδωσι καὶ πάλιν ἀλλήλους. Ἡ δὴ συνεπληροῦντο ἐξ σχεδὸν ἔτη, καὶ εἴπερ ποτὲ ζωηρότερος καθίστατο ὁ καὶ ἄλλως δεδικοιολογημένος πόθος οὗτος. Ἐν ταῖς πρὸς τὸν σύζυγον ἐπιστολαῖς ἡ Μαρία ὑπεμίμησκει τὰς χάριτας τῆς μικρῆς κόρης του, τὰ ἐξαιρέτα προτερήματα, δι' ὧν ἦτο πεποικισμένη, καὶ τὸν καταβιβρώσκοντα αὐτὴν πόθον τοῦ νὰ τὸν ἴδῃ τέλος. Ἐν τινι μάλιστα τῶν ἐπιστολῶν αὐτῆς ἀκκατονήτως καὶ ἐν στιγμῇ ἴσως μελαγχολίας δεινῆς ἢ ἀνερμηνεύτου ψυχικῆς προικισθῆσεως διέφυγε τὴν Μαρίαν ἔκφρασις τις φόβου, ἀδικαιολογήτου μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ ἀοράτου, ἀλλ' ἴσως οὐχὶ καὶ ἀνυπάρκτου. Ἐπροβέτο ἡ Μαρία καὶ ἤθελε νὰ ἦναι πλησίον αὐτῆς ὁ Δημήτριος. Οὕτως ἢ ψυχὴ ἡμῶν, καταλείπουσα ἔστιν ὅτε τὸ βρῦ αὐτῆς σκῆνος, ἐν στιγμαῖς ὑπερτάτης πνευματικῆς ἐντάσεως, ἀποχωρίζεται τῆς ὕλης, καὶ, μεταρσιουμένη ὑπεράνω τῆς αἰσθητῆς ἀτμοσφαιρας, βυθίζει τὸ ὀξυδερκὲς αὐτῆς βλέμμα εἰς τὰς ἀχανεῖς χώρας τοῦ ἀγνώστου καὶ διορᾶ λίαν μακρὰν, ὡς διακρίνει ὁ ἀετὸς ἀπὸ ὕψους ἀμετρήτου τὸ ἐπὶ τῆς γῆς ἔρπον ζυφύριον. Δὲν συνέβη πολλὰκις ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν, ἐν μέσῳ τῆς περιβαλλούσης ἡμᾶς χαρᾶς καὶ εὐτυχίας, ἂν καταλαμβανόμεθα αἴφνης καὶ ἄνευ προφανοῦς λόγου ὑπὸ μελαγχολίας, τὴν δὲ τῶς αἰθρίαν τοῦ μετώπου ἡμῶν νὰ διαδεχθῇ ἀπροσδοκῆτως, ἀναί-

τιολογήτως μελαγχολία καὶ λύπη, ὧν οὐδ' ἡμεῖς αὐτοὶ γινώσκωμεν τὴν ἀρχὴν καὶ αἰτίαν; Τότε δὲ μόνον ἐννοοῦμεν τὸν λόγον, ὅταν μετὰ παρέλευσιν ἡμέρας ἢ ἡμερῶν πληροφορωμέθα ὅτι, ἡμῶν ἀπόντων μακρὰν, δεινὴ συμφορὰ ἐπληξῆς τὸν ἡμέτερον ἢ τὸν προσφιλοῦς τινος προσώπου οἶκον. Δὲν συμβαίνει τὸ αὐτὸ καὶ ἐν ὄνειροις οὐχὶ ὀλιγάκις, καὶ δὲν φέρουσιν οἱ φιλοσοφοῦντες ὡς ἐν τῶν περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς τεκμηρίων τὴν καθ' ὕπνου ἐγγήγορσιν αὐτῆς;

Ὁ Δημήτριος τρέμων ἐπανελάβε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς περικοπῆς ἐκείνης τῆς ἐπιστολῆς, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐλησμόνησεν, ἐν μέσῳ τῶν ἀσχολιῶν του, τὰς δυσχερέστους αὐτῆς ἐντυπώσεις καὶ γοργότερον ἐξεπλήρου τὸ ἑαυτοῦ ἔργον, ἀποδεχόμενος καὶ αὐτὸς ὅτι ἀληθῶς δὲν ἔπρεπε νὰ παρατείνῃ ἐπὶ πολὺ ἔτι τὴν ἐν τῇ ξένῃ διατριβὴν αὐτοῦ. Ἄλλως ἢ Μαρία ἔγραπεν: «Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη ἀκόρεστος· ὅσα καὶ ἂν ἀποκτήσῃ, οὐδέποτε θὰ εἴπῃ ἐκουσίως Ἄρκει! Ἄρκεσθητι, ἀγαπητέ μου Δημήτριε, εἰς τὰ κερδήθέντα, ἅτινα θὰ ἔχῃς ἀρκέσωσιν ἐφ' ἱκανὸν χρόνον νὰ συζήσωμεν ἐν ἀρκετῇ εὐπορίᾳ, ἀπολαμβάνοντες πᾶν ὅ,τι ἢ εὐλογία τοῦ Θεοῦ μᾶς ἐπεδεδίφευσε πρὶν ἢ ἡ νεότης ἡμῶν μαρνανθῆ καὶ ἢ κόρη ἡμῶν παράσχη μερίμνας περὶ προσχόου ἀποκαταστάσεώς της. Ἡ Πόλις πάντοτε μένει εἰς τὸν τόπον της· δὲν φεύγει. Ἡμεῖς φεύγομεν, ἡμεῖς γηράσκωμεν. Ἐλθέ, καὶ πάλιν, ὅταν θέλῃς, ἀναχωρεῖς. Σπεύσον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀνυπομόνης ἀναμενούσης οἰκογενείας σου». Καὶ βεβαίως ἢ Πόλις δὲν ἀναχωρεῖ ἐκ τῆς θέσεως αἰτήτης, ἀλλ' αἱ περιστάσεις, καθ' ἃς δύναται τις νὰ κερδήσῃ ὀλίγα χρήματα, δὲν παρυσιαζόνται πάντοτε. Εἰς τοῦτο δὲ ἂν προσθέσῃ τις καὶ τὸ ἀληθῶς ἀπληστον τοῦ ἀνθρώπου, θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ Δημήτριος δὲν εἶχεν ὅλως διόλου ἄδικον.

* *

Οἱ φόβοι τῆς Μαρίας, οὓς εἰς οὐδένα τῶν συγγενῶν, πλὴν τοῦ Δημητρίου, εἶχεν ἐκμυστηρευθῆ, ἤρξαντο γινόμενοι ἐπιστητότεροι. Τὸ ὄλονεν αὐξὸν κάλλος τῆς συζύγου τοῦ Δημητρίου εἰκνεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν πλείονος θαυμασίας. Ἡ Μαρία ἤρξατο ἀνησυχουσα· οὐχὶ δὲ ὀλιγάκις ἤρχετο νὰ ἦτο ὀλιγώτεροι ὠραία ὅπως ἦναι ἀσφαλεστέρα, διατηροῦσα ἀλώβητον τὸν πρὸς τὸν Δημήτριον ἔρωτα καὶ τὴν πρὸς τὴν Εὐδοκίαν στοργὴν αὐτῆς καὶ ζῶσα ἐν ἡσυχίᾳ. Τί ὠφέλει ἢ τόση καλλονὴ αὐτῆς, ἀφ' οὗ διέτρεχε τοσοῦτους κινδύνους; Δὲν ἦτο δῶρον ἄδωρον, ἀφ' οὗ ὑπεβλέπετο καὶ παρηκολουθεῖτο ἐπιβούλως ὁσάκις ἐξήρχετο τῆς οἰκίας αὐτῆς; Καὶ τί θὰ ἐγίνετο ἢ Εὐδοκία, ἂν ἠπειλεῖτο ἢ μήτηρ της ὑπὲρ ἀσελεύς ἦτο ἰσχυρὸς τις; Καθ' ἑκάστην πρὶν ἢ κατακλιθῆ ἀπέτεινε θερμὴν εἰ τὴν Θεοτόκον δέησιν ὑπὲρ τοῦ συζύγου καὶ τοῦ τέκνου της ὑπὲρ, ἑαυτῆς. Κατὰ πᾶ-

σαν πρώταν, ὅτε ἠγείρετο ἅμα τῷ πρώτῳ λυκόφωτι, εὗρισκε τὸ προσκεφάλαιον αὐτῆς βεβρεγμένον ἐκ τῶν δακρῶν, ἅτινα κατὰ τὴν νύκτα ἔρρεον ἐκ τῶν ὠραίων αὐτῆς ὀφθαλμῶν. Ὑπὸ φρικωδῶν ὀνείρων ταρασσομένη ἔντρομος ἀνεκάνητο ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἔτεινε τὸ οὖς εἰς τὴν ἡμερίαν τῆς νυκτός, ζητοῦσα νὰ ἀνακαλύψῃ ψόφον τινά, νὰ ἀκούσῃ θόρυβον, τριγμόν τινα. Ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν πατοῦσα προσήγγισε τὴν κλίνην τῆς Εὐδοξίας καὶ ὅτε ἐβεβαιοῦτο ὅτι ἀμέριμνος ἐκοιμάτο τὸν ἀγγελικὸν αὐτῆς ὕπνον, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν κλίνην αὐτῆς καὶ σταυροκοπομένη ἔκλειε τὰ κεμηκῶτα βλέφαρα, ἐλπίζουσα νὰ εὕρῃ ἀνακούφισιν. Ἡ ζωὴ αὐτῆς εἶχε καταστῆ διαρκῆς μαρτύριον. Πόσον ἐζήλευε τὴν πενθερὰν αὐτῆς, ἦτις, προλαβοῦσα, ἐκοιμήθη ἐν ἡσυχίᾳ τὸν αἰώνιον ὕπνον!

[Ἐπεται συνέχεια].

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

Τὸ κατωτέρω δημοσιεύμενον διήγημα εἶνε ἔργον τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει γνωστῆς δεσποινίδος *Αλεξάνδρας Παππαδοπούλου*. Ἡ νερά, ἀλλὰ δόκιμος συγγραφεὺς, ἂν καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ σταδίου τῆς μόλις, παρέσχε μέχρι τοῦδε πολλὰ δείγματα τῆς ἐν τῇ δημιουργικῇ φιλολογίᾳ ἐπιδόσεώς της, παντοῖα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Σαταρίσκη* καταχωρίσασα ἐν περιοδικῶς, ἐσχάτως δὲ ἐκδοῦσα ὑπὸ τὸ ἀληθές αὐτῆς ὄνομα *Δεσμίδα Διηγημάτων*, ἧς ἔγραψε τὸν πρόλογον ὁ ἡμέτερος συνεργάτης κ. *Σενόπουλος*. Ἡ διεθυσίς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» θεωρεῖται εὐτυχῆς παρέχουσα σήμερον εἰς τοὺς ἀναγνώστας της τὸ νέον περίτεχνον ἔργον τῆς διακεκριμένης δεσποινίδος, ἐν ᾧ ἐπανθεῖ ἀβίαστος χάρις, ἀβρότης τερπνευτικῆ ἀισθημάτων, ψυχολογικῆ δύναμις ἐν τῇ εὐσχημῇ ἀφελείᾳ, διδακτικῆ ἀλήθεια, πρὸ πάντων δὲ γλωσσῶσα ἀπλή καὶ τρυφερά, καθαυτὸ λεπτεπίλεπτον τρίχαπτον, τὸ ὁποῖον μόνον γυναικεῖα χεῖρ ἐδύνατο νὰ ἐπιτηδεύη. Σ. τ. Δ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΙΑ ΣΕΛΙΣ

Διήγημα

Ἡ Δομνίκη πρὸς τὴν Μαρίαν
Μαρίαν μου,

Ἡ ἐπιστολή σου ἀντὶ νὰ μοῦ προξενήσῃ δάκρυα, μ' ἔκαμε νὰ γελάσω... μ' ἐνθύμισε μίαν σελίδα τῆς ἰδικῆς μου ζωῆς. Τὴν σελίδα αὐτὴν θὰ σοῦ τὴν γράψω πιστεύω, μόλις τὴν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀποστροφὴν σου, θὰ διαβάσῃς τὴν ἐπιστολήν τῆς Δομνίκης σου· ἀφοῦ μ' ἔγραψες ἔπρεπε νὰ σκεφθῆς πῶς θὰ ἔχῃς ἀργὰ ἢ γρήγορα ἀπάντησιν.

Ἡγάπησα καὶ ἐγὼ Δὲν θὰ σοῦ διηγηθῶ πῶς τὸν ἐγνώρισα καὶ δὲν θὰ σοῦ εἶπω τὸ ὄνομά του... τὸν ἠγάπησα ὅμως πολὺ... αὐτὸ σοῦ τὸ γράφω. Ἐγὼ ἡ λάλος, ἡ εὐθυμος, ἐμπρὸς τοῦ ἡμῖν σιωπηλῆ σὰν πεθαμένη. Ὅ,τι ἔλεγα ἦτο τόσο ἀνόητο, ποῦ κατόπιν ἔκλαια καὶ ἔλεγα ἀπελπισμένα — ἄς μὴν τῶλεγα καὶ αὐτό.

Ἐπὶ τῆς ἡμέρας τῆς συγγραφῆς καὶ πῶς εἶχα μὴ μικρὴ συγγένεια μαζύ του. Τὸ πρῶτον μ' ἔκαμε νὰ τὸν θαυμάζω — καὶ ὁ θαυμασμός ζεῦρει πῶς εἶναι ἐπικίνδυνος — τὸ δεύτερον μ' ἔκαμε νὰ τὸν βλέπω σχεδὸν κάθε ἡμέρα. Τότε δὲν ἐγνώριζα ἀκόμα τοὺς συγγραφεῖς... ἐνόμιζα πῶς τὰς ὠραίας ιδέας ποῦ σὰν διαμάντια σκορπίζουσι, τὰς ἔχουν ὡς ἀρχὰς των. Δὲν ἤξευρα πῶς ἡ δημιουργικὴ δύναμις εἶναι προσὸν ἀνεξάρτητον τοῦ χαρακτῆρος τῶν κατεχόντων αὐτήν. Ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος ἐμβήκεν ὁλόκληρος εἰς τὴν καρδιά μου. Μίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἤκουσα χίλια στόματα νὰ τὸν ἐξυμνοῦν καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ἔλαμψεν ἀπὸ χάριν καὶ ἀπὸ νεότητος, ἀπεφάσισα νὰ τοῦ ἐκφράσω πρῶτον τὸν ἔρωτά μου.

Εἶχα διαβάσει σ' ἓνα μυθιστόρημα, ὅτι οἱ ἄνδρες εἶναι δειλοὶ καὶ πρῶτον αἱ γυναῖκες ἐξομολογοῦνται.

Μοῦ ἐφάνη ὅτι μ' ἀγαπᾷ... Ἐφαίνετο τρυφερός, περιποιητικὸς πρὸς ἐμέ, καὶ μὰς ἐπεσκέπτετο τακτικά. Καμμιά φορὰ μοῦ ἔρριχνε κάτι ματιὰς! Ἄχ... ἐπάγωνα τότε... καὶ τὸ βράδυ δὲν ἔμπορῶσα νὰ κοιμηθῶ. Τέλος πάντων... τί σοῦ ἔλεγα; Ἄ... πῶς θὰ τοῦ ἐφανέροντα τὸν ἔρωτά μου. Νὰ τὸ ἀποφασίσῃ κανεὶς εἶναι εὐκολο... μὰ ἡ ἐτέλεσις...

Ἐξάφνα ἀντὶ νὰ τὸν πλησιάσω ἐγὼ, μὲ πλησιάζει ἐκεῖνος. Ἡ καρδιά μου κτυποῦσε δυνατὰ καὶ τὰ μάτια μου ἦταν γεμάτα ἀπὸ δάκρυα.

— Δομνίκη, μοῦ λέγει. Θέλω νὰ σὰς ἐξομολογηθῶ... καὶ ἐγύρισε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὰ μάτια του γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι δὲν μὰς ἀκούει κανεὶς.

Ἡμῖν βεβαία πῶς θὰ γονυπετήσῃ καὶ θὰ μοῦ πῆ: — σ' ἀγαπᾷ.

— Παρῆλθεν ἔτος ἀπ' οὗτο ζῶ ἐνταῦθα... τὸ ἔτος αὐτὸ ὑπῆρξε πολὺ εὐχάριστον δι' ἐμέ... πλησίον συγγενῶν τόσο ἀγαθῶν καὶ εὐκρινῶν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διέλθῃ τις κακῶς.

Πῶς ἐβάσταξα, Μαρίαν μου, καὶ δὲν τὸν ἐρίλησα... ἓνας Θεὸς τὸ ζεῦρει... τὰ λόγια του ἦσαν τόσο συμφωνὰ μὲ τοὺς διαλογισμούς μου, ὥστε πρὶν νὰ τ' ἀκούσω μὲ ταῦτά μου, τὰ ἐμάντευσα μὲ τὴν καρδιά μου.

— Τώρα ὅμως δὲν εἶμαι πλέον εὐτυχῆς ἀγαπᾷ.

Μία χάνουσις ἀλλόκοτη εἶχε σφαλίσῃ τὸ στόμα μου, δὲν εἶχα τὴν δύναμιν νὰ ἐρωτήσω τὸ ὄνομα τῆς ἀγαπωμένης... ἄλλως τε ἐκεῖνος μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν ἐξηκολούθησεν:

— Ἀγαπᾷ τὴν Ὀλιαν. Εἰς σὲ ἐξεδέλφη μου ἀναθέτω, τὴν κατασκοπεῖαν τῆς καρδίας της... τί λέγεις; τί μαντεύεις; μ' ἀγαπᾷ;... καὶ ἡ φωνὴ του ὑπέτρεμεν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

Φαντάσθου... ἐνόμισα ὅτι ἀποθνήσκω καὶ ἐτοιμάσθηκα νὰ κάμω τὸν σταυρόν μου... ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ ἀξιοπρέπεια μου μοῦ ἐφάνη ὅτι προσβάλλεται ἐπιθύρῃσα:

— Διατί νὰ μὴ σ' ἀγαπᾷ;... Ἐκεῖνος... ἐπῆρε τὰ χέρια μου καὶ τὰ

κατεπίλει... ἀπὸ τὴν χαρὰν του... τὰ ἀπέσυρα μὲ φρίκην.

— Θὰ προσπαθῆσω νὰ κάμω ὅ,τι ἔμπορῶσα γιὰ σένα, καὶ βιάσασα τὸν ἑαυτόν μου, ἐγέλασα, καὶ τοῦ εἶπα γελαστά:

— Καλὰ τέλη 'στους ἔρωτάς σου... καὶ καλὴ ἐπιτυχία 'στὸ διάβημά μου.

Ὅταν εὐρέθηκα μόνη 'στὸν κοιτῶνά μου, δὲν εἴμπορεῖς νὰ φαντασθῆς τὴν ἀπελπισίαν μου. Ἐκλαια δυνατὰ, καὶ ἔδακνα τὰ χέρια μου διὰ νὰ μὴ ἀκουσθοῦν οἱ λυγμοί μου... μοῦ ἐφάνηκε κατόπιν ἀπὸ δύο ὠρῶν ἀγωνίαν πῶς ἀποθνήσκω, καὶ ἔκλεισα τὰ μάτια μου... εἶχα ἀποκοιμηθῆ... Ἐβλεπα τὴν Ὀλιαν, τὴν ὠραίαν καὶ πλουσίαν κόρην τοῦ μεγαλεμπορίου Θεοφίλου, μὲ βαρύτιμο νυμφικὸ φόρεμα, κ' ἐκεῖνον νὰ τὴν καμαρώνῃ ἔρωτικά... τότε ἐξεφώνησα μέσα εἰς τὸν ὕπνον μου καὶ ἔρριπτα τῆς μαξιλάρες τοῦ σοφᾶ κατὰ γῆς. Εἶχα κοιμηθῆ 'ντυμένη ἀπάνω 'στὸ σοφᾶ.

Ὅταν ἐξύπνησα, εἶχε ἔξημερώσει. Ἐφόρεσα ἓνα ἐπανωφόρι καὶ ἔτρεξα εἰς τὸ σπῆτι τῆς συμμαθητριάς μου Ἀνθῆς. Ἐκείνη τὰ ἤξευρε ὅλα... ἦτο ἡ μυστικὸ-σύμβουλος μου. Δὲν ἤξευρε ἡ ἀμοιρῆ τί νὰ μοῦ πῆ, μόνον ἔκλαιε μαζύ μου. Ἡ πρῶτη μου ιδέα ἦτο νὰ κάμω κακὸ εἰς τὴν ἀνόητη, τὴ ψευτοπερήφανη φτιασιδομένη τὴν Ὀλιαν... σὶ δὲν τὸ εἶπα τῆς Ἀνθῆς.

Ἦτο πρῶτὴ καὶ ἐπενοῦσα γιὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ εἶχε κάμει τὸ λουτρό Δροσερῆ-δροσερῆ μὲ τῆς καὶ τὸ μεγάλο κατὰ τὸν κάταστρο μέτωπό της, νεράϊδα. Δὲν εἴμπορῶσα νὰ ἡ καμαριέρα μου, ἡ ὁποία ἔσπιν τῆς, καὶ ἐκρατοῦσε τὰ λουτρικά σαμένα μὲ ἓνα πετσά... τόσο πολὺ ἐλαφρὰ καὶ γρήγορα ἔτρεχε... ἐπετοῦσε. Ἡ Ἀνθῆ καὶ ἐγὼ ἐκαθήμεθα 'στὸ παράθυρο, ἀκτένιστες καὶ ἀπεριποίητες. Ἡ Ὀλιαν μὰς εἶδε καὶ ἐφώνησε μὲ τὴ γλυκερὰ φωνή της:

— Ἦταν ὠραία ἡ θάλασσα... ὄχι πολὺ κρύα, πῶς δὲν ἦλατε κορίτσια;

— Ἀργῆσα νὰ ἔυπνησῃ, εἶπεν ἡ Ἀνθῆ.

— Δομνίκη, εἰάν δὲν ἔχῃς τὴν ἡμέρα σου προωρισμένη, θὰ ἔλθω ὑστερὰ ἀπὸ τὸ μεσημέρι μὲ τὸ ἐργασίό μου... Ὡραία;

Ἐκούνησα τὸ κεφάλι μου καὶ ἐκείνη ἔφυγε, ἀφοῦ ἐχρημάτισε τὸ καπέλο της τὸ ὁποῖον ὕψωσε γιὰ νὰ ἡμπορέσῃ νὰ μὰς ἰδῆ... ἐχάθηκε εἰς τὸ γύρισμα τοῦ δρόμου τῆς Παναγίας, καὶ ἐγὼ τὴν ἔβλεπα ἀύμνη γελαστή, νὰ κρατῆ 'στὸ χέρι τῆς μὴ μαργαρίτα καὶ νὰ μὰς 'μιλῆ μὲ τὴν ἀγάπην... Ἐνῶ ἔβλεπα 'στὸ δρόμο ἀφηρημένη... διέκρινα ἐκεῖνον νὰ περπατῆ σκεπτικῶς καὶ νὰ φορῆ 'στὸ στήθος του μὴ... μαργαρίτα... βέβαια τὴ μαργαρίτα τῆς Ὀλιαν!

Ἐκρυψα τὸ κεφάλι μου ἀπὸ πίσω ἀπὸ μὴ γλάστρα βασιλικῆ, τὴν ὁποίαν ἡ Ἀνθῆ εἶχε 'στὸ παράθυρό της... ἐπέρασε χωρὶς νὰ μὲ παρατηρήσῃ, μόνον ὅταν ἐγύρισε τὸν δρόμο, ποῦ εἶναι 'στους πρῶ

ποδας της Αγίας Τριάδος, μου έφάνη πώς έβγαλε τή μαργαρίτα από τό στήθος του και τήν έφίλησε...

Τό έσπέρας όλαι έκάθημεθα 'στόν κήπό μας και εϊργαζόμεθα... εγώ και ή 'Ανθή ήμεθα άφηρημένοι... αλλά ή 'Ολγια εϊργάζετο μέ τήν καρδιά της. 'Ο έξάδελφός μου μέ ένα φίλον του και μέ τούς άδελφούς μου, έκάθηντο κάτω από ένα δένδρο άντίκρου μας και έπαιζε ταύλι. Κατ' άρχάς έπαιζε ό άδελφός μου μέ τόν έξάδελφό του, και έπειτα μέ τόν φίλον... 'Όταν ό έξάδελφος, ό όποίος, άς ύποθέσωμεν, πώς ώνομάζετο Τίτος, δέν είχε πένος μέρος εις τό παιγνίδι, έπλησίασε πρós ήμάς και ήρχιζε νά θαυμάζει τά έργόχειρά μας.

Τό έργόχειρον της 'Ολγιας ήτο καλλιτέχνημα ή λεπτή εκείνη έργασία, τήν όποιαν ώνομάζομεν *dantelle anglaise*, ήτο καθαρία και κάλλιστα δουλευμένη. 'Ο Τίτος τήν ήρώτησε πού έσπούδασε, άν κατοική πρós πολλού εις τήν Κωνσταντινούπολιν, άν έρχεται κάθε καλοκαίρι 'στην Χάλκην κτλ. Και εκείνη διηγείτο, ότι άφηκε πολύ μικρά τήν Ρωσίαν, και ότι έρχονται πάντοτε χάριν τών λουτρών εις Χάλκην και μένουσιν εις τό ξενοδοχείον.

— Θα ήμην πολύ δυστυχής, άν ό παπάκης ήθελεν άλλην έξοχήν... έδω έχω τόσον καλός φίλος... ώστε και άν ή ήμην ήτο τόσον ώραία, θα τήν ήγαθόν και μόνον, διότι κατοικεί τήν Δομνίκη και τήν 'Ανθούλαν. Τε λοιπόν τόσον πολύ τάς ήμερας έν ό Τίτος και της έρριψε μένα άλλοτε.

'Η 'Ολγια ήρυθρίασε και γιὰ νά κρύψη τήν ταραχή της. Έβγαλε τό σημειωματάριόν της και άνέγνωσεν όλίγας περικοπάς ένός έργου, τό όποϊον είχε δημοσιεύσει ό Τίτος έσχάτως. 'Εγώ ήγάπων τόν Τίτον ως συγγραφέα, μέσα εις τό κεφάλι μου είχα ένα κόσμο όλόκληρον κρίσεων λεπτών, παρατηρητικών και, ως ένόμιζα, όρθών δι'έκαστον σύγγραμμά του' μά σοϋ τό είπα... δέν ήμπορούσα νά έξωτερικεύσω αυτά όλα... ήμουν βωδή εμπρός του και άμήχανος.

'Η 'Ολγια, απεναντίας, χωρίς στόμφον ή δειλίαν άλογον, ήρίθμει τάς παρατηρήσεις της, και είπε τήν γνώμη του θείου της, όστις ήτο γνωστός συγγραφέυς έν Ρωσία.

— Οί Ρώσοι εϊνε οί καλλίτεροι μυθιστοριογράφοι. Τούς άγαπώ, όχι διότι εϊνε πατριώται της μαμάς μου, ούτε διότι τά ξένα έθην τούς ώμολόγησαν τούτους, αλλά διότι τούς έννοώ. Εϊνε ψυχολόγοι βαθείς και άνάλυτον τούς χαρακτήρας ζωηρότατα, φυσικώτατα... 'Εν γαλλικόν μυθιστόρημα μέ τέρπει, έν ρωσικόν μέ διδάσκει... Τό άναγινώσκω, όχι διά νά σκοτώσω τόν καιρόν, αλλά διά νά ώφεληθώ. Αυτό συμβαίνει και διά τά ιδικά σας συγγράμματα... μάλιστα αυτή ή περικοπή... — και άνέγνωσε διά της

γλυκείας αυτής φωνής δύο όλόκληρους σελίδας του έργου του. — 'Ο Θεός μου τούλάχιστον μόνος του μου έσημείωσε διά κυανής μολυβδίδος τά σπουδαιότερα μέρη του έργου σας, και πόσον έχάρην, όταν έσημείωσε και αυτήν τήν περικοπήν, τήν όποιαν είχον άπιστησίσει εγώ.

'Εκείνος ήκουε μαγευμένος. Θα ήμενεν ώρας όλόκληρους, εις τήν έκστασιν εκείνην, άν ό άδελφός μου δέν τόν προσεκάλει. 'Η 'Ολγια όμως δέν εϊργάσθη πλέον' έβγαλε μέσα εις τό πανεράκι της τό έργόχειρόν της και μάς άπεχαίρετίσε... διότι ή ώρα του περιπάτου επλησίαζε.

— Θα μέ πιστεύσης, 'Ανθούλα, δέν ήμπορώ νά καταλάβω τί συμβαίνει μέσα μου... αισθάνομαι ότι τήν 'Ολγια τήν άγαπώ και εγώ. Δέν έπρεπε νά τήν μισώ ;

— 'Όχι... κάμνεις πολύ καλά... Διατί νά τήν μισήσης ; Μήπως τό μίσός σου θα διακόψη τόν έρωτά του ;

'Η 'Ανθή είχε δίκαιον, και ήρχισα τά δάκρυα, τά όποια μέ άνεκούφιζον.

'Ολοι έβλεπον ότι έλυωνα, μόνος εκείνος δέν τό παρετήρει, παρὰ μου έφερε καθ' ήμέραν μετά παιδικής χαράς νεώτερα τών έρωτικών του θριάμβων.

Και είχα και τόν κόσμο... τόν κόσμο τόν τυφλόν, νά λέγη τόσα έναντίον μου διά τήν οικειότητα του Τίτου.

— Εϊνε τρελή ή γιγαχιά της, έλεγεν ό ένας νά τόν μπαζή μέσα 'στό σπίτι της... χθές τόν είδα νά φιλή (;) τήν Δομνίκην μέσα 'στό δάσος.

— Τά συγχαρητήριά μου, δεσποινίς Δομνίκη, πότε έχομεν γάμον; έλεγεν ό άλλος.

— Αυτή ή Δομνίκη σοϋ έχει μιὰ τύχη!!... έψιθύριζον σιγά σιγά, αί φίλαι μου, όταν μέ έβλεπαν στηριζομένην εις τόν βραχιόνα του Τίτου.

— Αυτά τά πράγματα δέν έχουν καλό τέλος, έλεγον τά γραΐδια... ήσθάνομην ότι ήμην άντικείμενον προσοχής, αλλά έλεγα :

— Τι μέ μέλλει, δέν θα ζήσω πολύ.

'Η ιδέα του θανάτου μέ καθησύχασεν. 'Ωμίλουν πρós τόν Τίτον περί της 'Ολγιας μετ' ένθουσιασμού, και ήμην ειτυχής μάρτυς τών έρωτικών συνδιαλέξεών των.

— Θα ζητήσω, 'Ολγια μου, τήν χεϊρά σου από τόν πατέρα σου... συγκατατίθεσαι ; ήρώτησε μιαν ήμέραν εκείνος.

— 'Η μητέρα θα σε άκούση, διότι ό πατέρας τήν άφήκεν άπόλυτον δέσποιναν εις τήν άποκατάστασιν της κόρης της... 'Εγώ έκλαια από τήν συγκίνησιν μου βεβαίως.

'Εκείνο τό έσπέρας άπεφάσισα νά αυτοκτονήσω. Δέν είχα άλλο μέσον και έπληρα ένα δοχείον μέ φωσφορικά πυρεΐα, τά έβαλα μέσα εις ποτήρι και έχυσα λίγο σπέρτο του καμινέτου μέσα. 'Εως τώρα δέν ήξέυρω άν τό μέσον αυτό ήνε θανατηφόρον, αλλά πιστεύω νά ήνε. 'Εγραψα όλίγας έπιστολάς και 'πήγα 'στής 'Ανθούλας διά νά τήν άποχαίρετίσω.

['Επεται τό τέλος.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Γεώργιον Στάδην. 'Απεστάλησαν ύμιν τά ελλείποντα φύλλα. Είς τό εξής τά φύλλα τών συνδρομητών θ' άποστέλλονται επ' όνόματι σας εις ένα φακέλλον. — κ. Ι. Μιχαηλίδην. Παρά του κ. Ε. Γ. έληφθησαν λίραι άγγλικαί 2. 'Ενεγράφη ό κ. Μ. Μ. Σ., πρós έν άπεστάλησαν τά φύλλα από 1ης 'Οκτωβρίου. Λαμβάνετε και τούς αριθμούς του κ. Ν. Ρ. 'Ενεγράψαμεν. — κ. Α. Κ. Παλαιολόγον, ένεγραψαν ό κ. Π. Σ. Μ., και ό κ. Δ. Χ. Χ. πρós ους άπεστάλησαν τά από 1ης 'Οκτωβρίου έκδοθέντα φύλλα. 'Ευχαριστούμεν. — κ. Παντολ. Ταγαρίδην, Στέλ. Παπών, Γ.Κ. Καλλιωνίτζην εϊρηνοδίκ., 'Αναστ. Κοκκινάδην, εϊρηνοδίκ. 'Ενεγράφητε. 'Ευχαριστούμεν. — 'Υποπράκτορα Χαλκίδος. Φύλλα άπεστάλησαν. — κυρίαν Βενεράνδαν Γκιλλη, κκ. 'Ιω. Κοιμτζόγλου, 'Αγγελον Ρακόπουλον, 'Ιω. Πελεκάσιν, Θεμ. Γκιλλη, Σπ. Βλαντήν, Δ. 'Ιω. Παπαβασιλόπουλον, τηλεγραφ., Α. Χατζηγών, 'Αθ. Δινιζόπουλον. Συνδρομαί έλήθησαν. 'Ευχαριστούμεν. — κ. Α. Κ. Θ. 'Ενταύθα. 'Ελήθη, αλλά δυστυχώς δέν θα δημοσιευθί. — κ. Γρηγόρ. Π. Φαρακλόν. Βιβλία άπεστάλησαν. — Χρ. Βιτάλην. Κατά λάθος της διεκπεραιώσεως. — Μ. Γ. Κιρατζιόγλου. 'Επιστολή σας έλήθη. 'Εγράψαμεν. — κ. Χ. Α. Μαρβακιώτην. 'Εγράψαμεν. — κ. Χ. Μ. Μακρίδην. Συνδρομή ύμών και του κ. Γ. Κονδαβίλη έλήθη. Βιβλία δέν υπάρχουν. — κ. Α. 'Ενυέλην. 'Επιστολή σας έλήθη. 'Εγράψαμεν — κ. Κ. Δ. Ζαλόκωσαν. Συνδρομηταί ένεγράφησαν, πρós ους ήρξατο ή άποστολή του φύλλου Τόμοι 5 'Εκλεκτών δρ. 48. 'Ευχαριστήητε νά μάς σημειώητε τά ελλείποντα φύλλα. — κ. Κ. Ζωγρ. 'Ενταύθα. Πρós συννήσιν 11 - 12 π. μ. και 4 - 5 μ. μ. έν τφ γραφείφ ήμών.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αί έν παρενθέσει τιμαί σημειούνται χάριν των έν ταίς έπαρχίαις και τφ έξωτερικφ έπιθυμούντων ν' άποκτήσωσιν αυτά, έλεύθερα ταχυδρομικών τελών]

- 'Η Φωνή της Καρδιάς μου, λυρική Συλλογή, υπό Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]
- 'Τό Κατηραμένον Καπηλείον», μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νοάρ... Δρ. 1,50 (1,70)
- 'Ζίλ Βλά» μυθιστόρημα... Δρ. 5 (6)
- 'Η Αύτου Μεγαλειότης του Χρήμα», μυθιστορία Ξαβιέ δέ Μοντεπέν (τεύχη 11) Δρ. 6 (6,60)
- 'Οι 'Αγώνες του Βίου: Σέργιο: Πανίνης, μυθιστόρημα βραβευθέν υπό της Γαλλικής 'Ακαδημίας... Δραχ. 2 [2,20]
- 'Κομφόδιον» υπό 'Αγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]
- 'Ο Γονζάλθης Κορδούβιος ή ή Γρανάδα άνακτηθείσα» μυθιστόρημα... Δρ. 1,50 [1,70]
- 'Ανθρωπος του Κόσμου», 'Αθηναϊκή μυθιστορία, υπό Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)
- 'Ελληνικαί Σκηναί» υπό 'Αγγέλου Βροσφερίου, μετάφρ. υπό Π. Πανά [τόμ. 2] Δρ. 5 [5,50]
- 'Η Ναζία Μαρσιάνθη» μυθιστόρημα πρωτότυπον... Δρ. 1,30 (1,50)
- 'Περσοδεία της Γης εις 80 ήμέρας» μυθιστόρημα 'Ιουλίω Βέρν... Δρ. 1,70 (2)
- 'Ο 'Αρχων του Κόσμου», μυθιστόρημα εις 6 τόμους... Δρ. 8 (9)
- 'Αι τελευταίαι ήμέραι της Πομπηίας» μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακόστα... Δρ. 4 (4,50)
- 'Εξομολόγησις ένός 'Αββά» μυθ. Δρ. 1,50 (1,60)
- 'Τυχαιόν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, υπό Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου... Δρ. 1 (1,10)
- 'Τά 'Ιπερφα των Παρισίων», μυθιστορία Ριέττε Ζακσόν... Δρ. 4 (4,20)
- 'Τό τέκνον του 'Ερασμού» και 'Η άνομος μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία Α. Matthey (Arthur Arnold) Δρ. 3,50 (4)
- 'Τό φρούριον του Καρρού» και 'Τό άνθος της 'Αλόης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία Ι. Φ. Σμιθ. Δρ. 3,25 (3,75)
- 'Ο 'Αδικηθείς Ρογήρος», μυθιστορία 'Ιουλίω Μαρού, 2 τόμοι έν 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)
- 'Ελληνική» έθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνική μυθιστορία υπό 'Επαμεινώνδα Κυριακίδου... Δρ. 5 (5,30)